

Emekçilerin direnişi sürüyor:

OHAL işçi ve emekçilere karşı ilan edildi!

KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçilerin İstanbul'daki direnişi devam ediyor. Direnişçiler Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günleri Kadıköy Altiyol ve Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda oturma eylemlerini sürdürüyor. Eylemlerde teşhir konuşmaları yapan direnişçiler imza toplayarak açlık grevinde kritik aşamaya gelen Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya dikkat çekiyorlar. Direniş kararlılıklarını vurgulayan emekçiler, mücadele çağrısı yapıyor.

s.11

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 28
21 Temmuz 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak2.net

Dikta rejimine karşı mücadeleyi yükseltelim!

Tüm icraatlar toplumsal muhalefeti sindirme, işçi sınıfı ve emekçileri hak arama mücadelesinden men etme, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük özlemini boğma, kısacası toplumu "dikta rejimine biat etmiş, irade yoksunu bir yığın" derecesine düşürebilme hevesinin/histerisinin dışa vurumlarıdır.

OHAL'e karşı sınıfın birliği ve dayanışması

Önemli olan direnişlerin büyütülmesi, yaygınlaştırılmasıdır. Her bir direnişin güçlü bir şekilde sahiplenilmesi ve geniş emekçi kesimlere mal edilmesidir.

İşsizlik Sigortası Fonu sermayenin hedefinde

İşsizlik Sigortası Fonu, ikiyüzlü gerekçeler eşliğinde yağmalanacak, işçiyse fon dan yararlanmak için daha ağır şartlar getirilecek ve maaşlar tırpanlanacak.

Almanya-Fransa ekseninin savaş hazırlıkları

Gelişmelerin, sadece ABD ile Rusya ve Çin'i değil, AB ile ABD'yi, esas olarak da Almanya ile ABD'yi de karşı karşıya getireceği muhtemeldir.

KHK'lar, Yüksel Direnişi ve sendikal bürokrasi üzerine direnişçi kamu emekçisi Acun Karadağ ile konuştuk...

s.12

AKP OHAL'i kalıcılaştırıyor...

Dikta rejimine karşı mücadeleyi yükseltelim!

15 Temmuz darbe girişimini "Allah'ın lütfu" sayan T. Erdoğan AKP'si, 20 Temmuz 2016'dan beri OHAL ve KHK'larla ülkeyi yönetiyor. Yasaların fiilen rafa kaldırıldığı bu süreçte parlamento ise, dinci-faşist dikta rejiminin "ayak işleri"ni gören bir kuruma düşürüldü. Görünen o ki, düzenin efendileri keyfiyetin ve zorbalığın ayyuka çıktığı bu rejimi kalıcı hale getirmek istiyor.

ZORBALIK REJİMİNE DEVAM

OHAL'in kaldırılması gerektiğini dile getirenlere histerik bir üslupla saldıran Tayyip Erdoğan, OHAL'den vazgeçmeyeceklerini söylüyor. Her konuşmasında kaba tehditler de savuran Erdoğan, bu vaazlarıyla hem Milli Güvenlik Kurulu'na (MGK) hem meclise talimat vermiş oluyor. Nitekim Tayyip Erdoğan'ın konuşmalarını emir telakki eden devlet kurumları, kaçak saraydan gelen emirlere uygun kararlar almak için adeta birbirleriyle yarışıyorlar.

AKP şefinin "OHAL'i kaldırmayacağız" tehdidini savurmasından birkaç gün sonra toplanan MGK'nın ilk işi, OHAL'in 3 ay süreyle uzatılması yönünde tavsiye kararı almak oldu. Dalkavukluk öyle bir noktaya ulaşmış ki, OHAL tezkeresi MGK toplantısı devam ederken meclise gönderildi. Tezkereyi dört gözle bekleyen meclisteki AKP ile MHP milletvekilleri anında onayladılar.

Dalkavukluğun ayyuka çıkması, burjuva siyaset arenasındaki kepazeliğin vardığı boyutu gözler önüne sererken, OHAL rejiminin kalıcı hale getirilmesi dinci sermaye iktidarının kararıdır. Zira meşruiyet krizini aşamayan bu iktidar ancak keyfi zorbalığa dayanarak yönetiliyor. T. Erdoğan'ın etrafa tehditler savurarak bu rejimi savunması, AKP'nin OHAL'siz yönetemez duruma düşüşünün itirafıdır aynı zamanda.

"FETÖ"YE DEĞİL İŞÇİ SINIFINA KARŞI

Dikta rejimini tahkim etmeye odaklanan T. Erdoğan AKP'si, OHAL ve KHK'lara

dört elle sarılıyor. Bu rejime dayanarak biat etmeyen herkese saldıran iktidar, şarlatanlıkta da sınır tanımıyor. OHAL'in "FETÖ"ye karşı mücadele için gerekli olduğunu iddia ediyorlar. Oysa pratikte toplumsal muhalefeti sindirebilmek için hem fiziki, hem simgesel, hem ekonomik şiddeti pervasızca kullanıyorlar.

En büyük korkularından biri işçi sınıfının kendi talepleriyle mücadele alanlarına inmesidir. Grev yasakları ve kazanılmış hakların gaspı, olası bir sınıf hareketini doğmadan boğma çabalarıdır. Hak arama mücadelesini yükseltip onuruyla yaşamaya çalışan işçiler, iktidarın efendileri nezdinde birer "nefret nesnesi"dirler. Din bezirganı iktidar, haline şükreden, sıkıştığında "hak arayan" değil "avuç açan" kullardan oluşan bir işçi sınıfı yaratmayı hayal ediyor; OHAL'i de bunun için büyük bir fırsat sayıyorlar.

OHAL rejimini "FETÖ"ye karşı mücadele için gerekli gördüklerini iddia edenler, sermaye kodamanlarının huzuruna çıkınca, gerçeği tam bir pişkinlikle itiraf ediyorlar. Patronlar huzurunda konuşup yabancı sermayeyi ülkeye davet eden T. Erdoğan, bir sömürü cenneti vadederken, OHAL sayesinde grevleri nasıl yasakladıklarını, kapitalistleri nasıl koruduklarını pervasızca anlatabiliyor. Din istismarı, inanç sömürüsüyle işçilerden oy alan AKP, patronların desteğini almak için ise işçi sınıfını haklarını aramaktan nasıl men ettiklerini, tam bir utanmazlıkla anlatıyor.

TOPLUMSAL MUHALEFETİ SİNDİRME HİSTERİSİ

AKP iktidarının işçi sınıfı ve emekçilere düşmanlığı OHAL'le başlamadı elbette. Sermayeye hizmette olduğu gibi, emekçilere düşmanlıkta da 15 yıldır değişmeyen bir hatta yürüyorlar. Yeni olan, OHAL'le birlikte iktidarın icraatlarında çok daha fütursuz, daha saldırgan ve kural tanımaz olmasıdır.

Faşist tek adam diktasını tahkim edebilmek için sermayeye hizmette tüm

sınırları altüst eden T. Erdoğan AKP'si, toplumsal muhalefeti sindirebilmek için de kurlsız zorbalığa başvuruyor. Çünkü tahkim etmeye çalıştıkları dikta rejiminin bekası için toplumsal muhalefetin sindirilmesi gerekiyor. İşçi sınıfına kaba köleliğin dayatılması, KHK sopasıyla kamu emekçilerini "iktidarın kulları" yığına dönüştürme çabaları, ırkçı bir kinle Kürt hareketine saldırmaları, dikta rejimini reddeden ilerici muhalefeti hedef alan saldırılar vb...

Tüm bu icraatlar toplumsal muhalefeti sindirme, işçi sınıfı ve emekçileri hak arama mücadelesinden men etme, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük özlemine boğma, kısacası toplumu "dikta rejimine biat etmiş, irade yoksunu bir yığın" derecesine düşürebilme hevesinin/histerisinin dışı vurumlarıdır.

HEVESLERİ KURSAKLARINDA BIRAKILMALIDIR

OHAL/KHK ile ülkeyi yöneten siyasal islamcılarının sefil hedefleri ortadadır. Saltanat kurma hırsları, sömürü ve ranttan aldıkları payı büyütme konusundaki açgözlülükleri, suç dosyalarının kabarık olması gibi sebepler, hedeflerine ulaşma konusunda emsallerinden çok daha pervasız olmalarını zorunlu kılıyor. Her şey rağmen hedeflerine ulaşmaları engellenip hevesleri kursaklarında bırakılabilir. Bu ülkenin ilerici-devrimci dinamikleri, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele birikimi, Kürt halkının on yıllara yayılan mücadeleyi bu vahim gidişatı tersine çevirebilecek potansiyelleri fazlasıyla taşıyor.

Dikta rejiminin saldırı furcasını püskürtüp gidişatı tersine çevirmek için işçi sınıfının mücadelede etkin bir rol oynaması sağlanmalı, birleşik bir direniş hattı oluşturulmalıdır. Vurgulamak gerekiyor ki, bu konuda sorumluluk öncelikle ilerici-devrimci güçlere düşmektedir. Zira öncülük misyonu hakkıyla yerine getirildiğinde, toplumun mücadele dinamiklerini harekete geçirmek zor olmayacaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/28 * 21 Temmuz 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak4.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Sırada tek tip elbise var

Başarısız dinci-faşist darbenin bir başka başarılı dinci-faşist darbeye çevrildiğini son 1 yılda yaşanan onca örnekten görüyoruz. Ancak bunlar da yetersiz gelmiş olacak ki, hayata geçirilen uygulamalar gerçekten bir darbe ortamı olduğunu gösterecek diye eksik kalan ne varsa yapıyor, tamamlanmaya çalışılıyor.

OHAL nedeniyle çalışma hakları elinden alınan on binlerce emekçi, binlerce tutuklama, on binlerce gözaltı, OHAL nedeniyle yasaklanan grev, toplantı ve yürüyüş hakkının yanı sıra uzun gözaltı süreleri, yapılan işkenceler, katliamlar anlaşılacak yetmedi. İdam bilinçli olarak gündemde tutuluyor. Herhalde tüm bunlar yapılırken büyük bir dikkatle 12 Eylül uygulamaları örnek alınıyor.

Çünkü 12 Eylül'den eksik olarak neredeyse sadece idam ve tek tip elbise kaldı. Bu eksiklikten olsa gerek tek tip elbiseye geçmek için start verildi. Bu saldırıyı hayata geçirmek için ise 15 Temmuz hâlâ bir lütuf olarak kullanılmaya devam ediliyor. Tek tip elbise için, tutuklu bir cemaat sanığının mahkemeye gelirken giydiği, İngilizce kahraman anlamına

gelen "hero" yazılı tişört gerekçe olarak gösteriliyor. Giyilen tişört ne türden bir hesaplamanın parçasıdır daha baştan şaibelidir.

Hapishanelerdeki devrimci, yurtsever tutsaklar mahkemelere götürülürken birçok engel çıkartılıp bu iş işkenceye dönüştürülürken, hastanelere gitmeleri bin türlü neden çıkartılıp engellenirken, hücrelerde en temel insani ihtiyaçlarını kullanmalarına izin verilmezken elbette bu yeni saldırının gündeme getirilmesinin hiç de anlaşılacak bir tarafı yoktur.

12 Eylül'ün zulüm dolu günlerinde faşist baskılarda ayırım gösterilmediği izlenimi yaratmak için faşist Evren tarafından "bir sağdan bir soldan asıyoruz" denilmişti. Ancak esas olarak darbe işçi sınıfına, onun devrimci öncülerine yönelikti. Zaten Türkçe "Biz içerideyiz ama fikirlerimiz iktidarda" diyerek bu gerçeği itiraf etmişti. Bugün de öyle, esas olarak her ne kadar kimi cemaat üyeleri içeride olsa da esasında onların da fikirleri iktidarda sayılır. Kaldı ki 15 Temmuz başarılı olsaydı yaşananlar öz itibarıyla çok da

farklı olmayacaktı.

Erdoğan tek tip elbiseyi savunurken Amerikan emperyalizminin Guantanamo örneğini verdi. Ancak tek örnek Guantanamo değil. En başta ilham alınan 12 Eylül uygulamaları bu durumla daha çok örtüşmekte. Ayrıca IŞİD de elinde esir tuttuğu insanlara tıpkı Guantanamo'daki gibi tek tip elbise giydirmektedir. Bu kadar benzerliğin tek mantıklı açıklaması vardır, zalimdaşlık!

Hapishanelerde tek tip elbise uygulamasına muhtemelen zaten buna gönüllü olacak "FETÖ" sanıkları ile başlanılacak ve devamında asıl olarak başta devrimci, yurtsever tutsaklar olmak üzere tüm tutsaklara tek tip elbise giydirmek isteyeceklerdir. AKP tek tip elbiseye niyet etmiş olmakla birlikte, bu amacına ulaşmasının mümkün olmayacağını, devrimci tutsaklara tek tip elbiseyi giydiremeyeceğini yaşamış direniş örneklerinden fazlasıyla bilmektedir. Yaptıklarına ayna tuttıkları 12 Eylül faşizmi tek tip elbise dayatmasının nasıl kan ve can bedeli pahasına püskürtüldüğünü göstermiştir. Yeltenirlerse yine öyle olacaktır.

Polisin baskında vurduğu Fendik yaşamını yitirdi

Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde 17 Temmuz gece saatlerinde polis bir eve baskın yapmış, evde oturan inşaat işçisi Necmettin Fendik'i kapıyı açtığı sırada vurarak ağır yaralamıştı.

Yüksekova İlçe Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Fendik 18 Temmuz'da yaşamını yitirdi. Polisin yargısız infazına ilişkin henüz sorumlulardan bir açıklama yapılmazken Fendik'in vurulduğu sırada evde

bulunan çocuklarının yanı sıra eşi Kudret Fendik "Eşim kilitli olan kapıyı açarken kurşunlandı" ifadelerini kullandı. Fendik ayrıca, polisin evde terör estirdiğini ve 9 aylık çocuğu da yere fırlattıklarını söyledi.

dihaber'de yer alan habere göre Kudret Fendik, eşinin katledilmesine ilişkin şunları söyledi:

"Mahalleye baskın yapan polis bizim evin kapısını sert bir şekilde vurdu. Eşim

kilitli olan kapıyı açarken kurşunlandı. Eşim vurulduğu anda yanına gitmek istedim ama beni engelleyen polis ağzımı kapattı. Komşuların kafalarını pencereden çıkarmalarına dahi izin vermediler. Kim geldiyse uzun namlulu silahlar doğrultup ölümle tehdit ettiler. Polis 9 aylık Efrin'imide alıp yere fırlattı. Babasının yere serili bedeninin üzerine atlayan bir diğer çocuğumu da darp ettiler."

692 sayılı KHK ile binlerce ihraç

Sermaye devletinin darbe girişimi bahanesiyle ilan ettiği OHAL birinci yılını doldururken 14 Temmuz günü *Resmî Gazete*'nin mükerrer sayısıyla 692 sayılı KHK yayımlandı.

7 binden fazla kamu çalışanının görevlerinden ihraç edildiği 692 sayılı KHK'da, rütbeleri geri alınan TSK'dan emekli 342 personelin ve öğrencilikle ilişkisi kesilen yurt dışındaki 9 öğrencinin listesi de yer aldı. KHK'da, Kürt illerindeki belediyelerde çalışan ve işten atılan işçiler olması da göze çarptı.

İhraç edilen kamu çalışanlarında ağırlığı 2303 kişinin kamudan atıldığı Emniyet Genel Müdürlüğü ile 1486 kişinin görevine son verildiği İçişleri Bakanlığı personeli oluşturdu. Bununla birlikte, Sağlık Bakanlığı'ndan 789, TSK'dan 546, Adalet Bakanlığı'ndan 418, Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan 551 kişi ihraç edildi.

YÖK'ten 302'si akademisyen 356 kişinin ihraç edildiği KHK'da, MEB'den de 102 çalışan kamudan atıldı.

KHK'da ayrıca Dışişleri Bakanlığı, Milli Savunma Bakanlığı ve TRT'den de ihraçlar yer alırken daha önce ihraç edilen 302 kişi görevine iade edildi.

İlerici, devrimci onlarca dernek bugüne kadarki KHK'larla kapatılırken son KHK ile birlikte yalnızca, daha önce kapatılan Erzincanlı Sanayici ve İşadamları Derneği geri açıldı.

OHAL 3 ay daha uzatıldı

Darbe girişimini fırsata çeviren gerici iktidarın işçi ve emekçileri, devrimci ve ilerici, aydınları, gazetecileri; kısacası toplumun muhalif olan bütün kesimini zapturapt altına almak için 20 Temmuz 2016'da başlattığı OHAL saldırısı 4. defa uzatıldı.

Millî Güvenlik Kurulu'nda (MGK) alınan OHAL'in 3 ay daha uzatılmasına ilişkin tavsiye kararı jet hızıyla meclisten geçirilerek OHAL 19 Temmuz 2017 Çarşamba gününden itibaren 3 ay daha uzatıldı.

15 Temmuz darbe girişiminin ardından 20 Temmuz'da ilan edilen OHAL, en son 18 Nisan 2017'de 3 ay daha uzatılmıştı.

Basın özgürlüğü üzerine

Kapitalist sistemde en temel insani değerler de kirletilir. “Özgürlük”, “demokrasi”, “insan hakları”, “eşitlik”, “birlik”, “beraberlik”, “kardeşlik”, “bağımsızlık” vb. kavramlar sömürü düzeninin bekası için gerçek anlamından soyutlanarak kullanılır. Emperyalist işgalleri, haksız ve kirli savaşları gerekçelendirmek için de bu kavramlara ihtiyaç duyulur. Kapitalizm insani olan ne varsa kendisiyle birlikte çürütür, yozlaştırır, tahrip eder. Yazılı kanunlarını, anayasalarını ise tam bir zıtlıkla, gerçekte uygulanmayan bu terimlerle doldurur.

“Basın özgürlüğü” de öyledir. Sermayenin sınıf egemenliğini sürdürebilmesine hizmet ettiği ölçüde basın özgürdür. Aksi durumlarda yapılan haberler düzen yasaları için “basın yoluyla işlenen suç” olur. Türkiye’nin yakın tarihi de göstermiştir ki, sınıflar mücadelesinde medyaya düşen rol düzenin eli kalem tutan tetikçileri olmaktır. Bunu reddedenlere ise bu tetikçiler tarafından infaz kararı verilir. Kapitalist sistemde devlet aygıtının siyasetçileri, hukukçuları, gazetecileri ve tüm diğer görevlileri bu düzenin piramidini oluştururlar.

Şu içinden geçtiğimiz günlerde, hapishanelerin muhalif gazetecilerle olduğu bu zaman diliminde bile burjuva medya uğursuz rolünü oynamaktadır. Hitler Almanya’sında propaganda bakanı Joseph Goebbels’in habercilik anlayışı, Sacco ile Vanzetti’ye suç yükleyen Amerikan emperyalizminin “özgür basını”, Nazım Hikmet’i “kapkara haykıran puntolarla vatan haini” ilan eden Türkiye’nin “vatansız” basın kuruluşları bu düzenin habercilik anlayışı için en bariz örneklerdir. ABD emperyalizminin Irak işgaline yönelik ortaya attığı gerekçeleri ispatlamaya çalışan basının ne kadar heveskâr olduğunu, daha öncesinde de Irak-Kuveyt savaşı esnasında CNN ekranlarından yüz milyonlarca insan izlemişti.

Ancak konumuz asıl olarak Türkiye’deki sermaye medyası. Yüzyılın başında işgal ordularını destekleyen saray basınının habercilik anlayışı cumhuriyet sonrası da devam etti. İstiklal Mahkemeleri, Kürt isyanlarının kanla bastırılması, derelerinden kan akan Munzur’a, Dersim’e dair haberler arşivlerde ibretlik yerini korumaktadır. TBMM’nin ilk oturumlarında Sovyet delegelerini “yoldaşlar” diye takdim eden ve alkışlayanların medyası da kendileri gibiydi, sahtekârdı. Sovyetler Birliği ile birlikte komünizm düşmanlığına yönelik haberler basının hep ana gündemiydi. Hitler faşizmi Av-

rupa’yı ezip geçerken düzen politikacıları gibi medyası da Hitler’e göz kırpyordu.

Kontrgerillanın planladığı kanlı katliamlar öncesi provokasyon tertipleme görevi sermaye basını tarafından eksiksiz yerine getiriliyordu. ‘77 1 Mayıs Katliamı, Maraş, Çorum, Sivas vb. katliamların bu kadar kanlı olmasında en önemli etken bu habercilik anlayışı idi. Aydınlar, devrimciler, öğrenciler, grevci işçiler, muhalif gazeteciler katledilirken de öyleydi.

Devrimciler emperyalizme karşı direnirken, Amerika’nın 6. Filosunu denize dökerek kimi gazetelerin manşetleri; bugün Gülen’i “FETÖ” diye lanetleyenlerle birlikte, tümünü devrimcilerin kanını içmeye davet ediyordu. Her kanlı kıyım onların ayın töreni oluyordu. Denizler idam edilirken, Kaypakkaya işkence ile öldürülürken, Kızıldere, Nurhak katliamları yapılırken dönemin bu gibi basın kuruluşları “Özel Harp Dairesi”nin, kontrgerillanın bir kolu gibi çalışıyordu.

Elbette “sağ-sol çatışması” yalanıyla hakikatleri gizleyen ve askeri faşist darbeye zemin hazırlayan medya organları 12 Eylül sonrası da kanlı kalemlerini kullanmaya devam etti. Yargısız infazlar, işkenceler, idamlar, 12 Eylül faşizminin Saygon zindanlarını aratmayan Diyarbakır, Metris, Mamak zindanları aklanmaya çalışıldı. Aynı yalın gerçek ‘90’lı yıllar için de fazlasıyla geçerli oldu. Kürt halkı kıyımına uğrarken bu kirli savaşta yoksul Türk gençleri de düzenin bekası için kurban edildi. Medyanın görevi yaşanan akıl almaz işkenceleri saklamak, faili meçhullerin, yakılan köylerin, binlerce kayıp üstünü örtmekti.

Yazılı ve görsel medya organlarının dili, bu düzenin politikacılarının diliyle aynı oranda kirlidir. İçinden geçtiğimiz

dönem 1996 açlık grevlerinin, ölüm oruçlarının yıl dönümü. İşte o günlerde de politikacı Şevket Kazan ile düzen medyası aynı dili kullanıyorlardı; “yiyorlar, içiyorlar!” F tipi hapishanelere karşı başlatılan ölüm oruçları da düzen medyasının ne kadar iyi bir provokatör olduğunu göstermektedir. Bu gazete ve televizyonlar 19 Aralık Katliamı öncesi ölüm hücrelerini 5 yıldızlı otel diye tanıtırken, adına “Hayata Dönüş” denilen 19-22 Aralık Katliamı’nı da “sahte oruç kanlı iftar” manşetleriyle haberleştiriyorlardı.

Sermaye basını, yaşanan gerçekleri sömürü düzeninin penceresinden izleyip, ona göre yorumlamaktadır. 1990’lı yılların ortalarında, 12 Eylül sonrası ilk defa bu kadar kitlesel ve devrimci bir atmosferde gerçekleşen 1 Mayıs eylemlerini kana bulamak için polis saldırısı gerçekleştiğinde, işçi ve emekçiler kurşunlanırken, kaldırımlarda ezilen çiçekleri milyonlara izlettiren “vandallar çiçekleri eziyorlar” diye haber yapılıyordu. Sonraki yıllarda ise, -nasıl bir çelişkidir ki- doğa talan edilirken Gezi vesilesiyle bu tahribata karşı çıkanlar da yine “terörist, vandal ve çapulcu” ilan edilecekti.

Vaktiyle Genelkurmay’da verilen bریفinglerle, şimdilerde ise saraydan verilen ultimatolarla bu düzende gazetecilerin neleri nasıl haber yapması gerektiği dikte edilmiş, kendilerine çizilen “basın özgürlüğünün” kırmızı çizgileri gösterilmiştir. Bu habercilik anlayışı ile, yeri gelmiş türlü türlü senaryolar üretilmiş, yeri gelmiş kahramanlık destanları türetilmiştir. Yargısız infazları meşrulaştırmak için gerçekle alakası olmayan şeyler yaşanmış gibi gösterilmiştir. Bu düzende emek ve sermaye arasında net bir şekilde saf belirlemeden gerçekleri yazmak müm-

kün değildir. İşçi grevlerini, direnişlerini yazmayan sermaye medyası için işçilerin haber olmasının yegâne koşulu da toplu iş cinayetleridir. İşçiler onar onar, yüzer yüzer ölünce haber değeri taşımaktadır.

Ülkemizde burjuva basının tarihçesi fazlasıyla sabıkalıdır. Bir uçtan bir uca savrulmak alışlagelen bir davranış tarzıdır. Ne de olsa onlar için de “dün dündür, bugün bugündür.” Bu hep böyle olagelmıştır. Kapitalisti de, burjuva siyasetçisi de, sermaye basını da aynıdır. An gelir Fethullah’a övgüler dizilir, an gelir küfredilir. Vaktiyle *Milliyet* gazetesinin genel yayın yönetmeni Abdi İpekçi mafyalaşmış kontrgerilla tetikçiler tarafından öldürülmüştü. Şimdi aynı *Milliyet* gazetesinin muhalifleri “kan banyosu yaptırmakla” tehdit eden bir başka kontra mafya Sedat Peker’e ödül vermesi bir çelişki değildir.

Bu düzende işler kontrgerilla yöntemleriyle yürütülmektedir. Bu nedenle tüm diğer araçlar gibi medya organları da kontra habercilik yapmaktadır. Basın kuruluşlarının yaptığı haber suç ve suçlu yaratmaktadır. Savcılığın, polisin delilleri meşhur gizli tanıkların beyanları gibi bu haberlere dayanmaktadır. Mahkemelerden önce kalemler bu gazeteciler tarafından kırılmaktadır. Kontrgerilla medyası öyle bir aşamaya gelmiştir ki artık bu işin nasıl yapılması gerektiğine dair yeni bir kural geliştirilmiştir. Basın çalışanlarının izlemesi gereken yolu gösteren “5 N 1 K” kuralının yerini bundan böyle Anadolu Ajansı (AA) tarafından hazırlanan kitapçık alacaktır.

“Terör haberleri konusunda medyada ortak dil oluşturulmasına katkı sağlamak” amacıyla hazırlandığı söylenen kitapçık kontrgerilla medyasının çalışma ilkeleri olacaktır. Onlar için muhabirlik ile muhbirlik aynı anlama gelmekte, aynı amaca hizmet etmektedir. Güncel ve popüler adıyla yandaş basının gazetecilik anlayışı, dün olduğu gibi bugün de kalemlerinden kan damlayanlar, mürekkebi kan olanlar tarafından hayata geçirilmeye devam edilecektir.

Çıkardıkları gazete sayfaları sebep oldukları cinayetlerin üzerini örtse de, bu ölümlere neden olan gerçeklerin üzerini asla kapatamayacaktır. Hiçbir sesin kuvveti, hiçbir baskı aygıtı hayatın kendisi tarafından yazılan gerçekleri bastıramayacaktır. Aynı şekilde bu gerçekleri yazmakta ısrar eden devrimci, özgür basın geleneği de tüm baskılara rağmen sürecektir.

Basına yönelik baskılar arttı

2017 Nisan-Mayıs ve Haziran aylarına ilişkin BİA Medya Gözlem raporu yayınlandı. Raporda "öldürülen gazeteciler", "hapisteki gazeteciler", "saldırı, tehdit ve engellemeler", "soruşturmalar, açılan-süren davalar, kararlar", "hakaret, kişilik hakları ve tazminat davaları", "yasaklamalar, kapatmalar, toplatmalar", "Anayasa Mahkemesi", "AIHM" ve "RTÜK" gibi bölümler yer aldı. Raporda, Temmuz ayında 136 gazetecinin hapsedildiği, 301 gazetecinin çeşitli suçlamalarla toplam 142 ağırlaştırılmış müebbet, 5 müebbet ve 4 bin 259 yıl 10 ay hapis tehdidiyle yüz yüze kaldığının bilgisi paylaşıldı. Raporda aralarında yabancıların da olduğu gazetecilerin ya sınır dışı edildiği ya da tutuklandığına dikkat çekildi.

Rapora göre, OHAL dönemindeki bu 3 ay boyunca gazeteciler hakkında Türk Ceza Kanunu (TCK) ile Terörle Mücadele Kanunu (TMK) temelinde işlem ve yargılamalar gerçekleştirilen gazetecilere "silahlı örgüt üyeliği", "örgüte yardım", "örgüt propagandası" veya "örgüt kurma", "darbeye iştirak" veya "devletin bütünlüğü ve ülkenin birliğini hedef alma" suçlamaları yöneltildi.

Rapora göre, üç ay içerisinde en az 6 siteye, 47 haber ve yazıya, 3 Twitter mesajına, bir kitap ve bir filme sansür getirildi. En az bir akreditasyon ayırmacılığının yaşandığının ve 46 medya çalışanına ait pasaportların iptal edildiğinin de belirtildiği raporda, ayrıca dünyanın en tanınmış internet ansiklopedisi Wikipedia'nın iki aydır Türkiye'de yasak olduğu vurgulandı.

Musa Anter, Uğur Mumcu ve Ahmet Taner Kışlalı gibi '90'lı yıllarda işlenen cinayet dosyalarında hakim olan cezasızlığa dikkat çekilen raporda Hrant Dink davası, *Hürriyet* gazetesine yönelik saldırı, Doğan Medya Center'da 15 Temmuz gecesi yaşanan cinayet davalarına ilişkin gelişmelere yer verildi.

Basına yönelik baskılar da raporda yer aldı. Dört gazeteci ve medya çalışanının işten çıkmak zorunda bırakıldığının belirtildiği raporda, Radyo Televizyon Üst Kurulu'nun (RTÜK), Nisan-Mayıs-Haziran 2017 döneminde haber, film ve program yayınlarından dolayı TV kuruluşlarına 30 para cezası, 11 uyarı cezası, radyo kuruluşlarına da 8 para cezası, 3 uyarı cezası uygulandığı belirtildi. Kurulun, radyo ve TV'lere toplam 6 milyon 840 bin 52 TL idari para cezası verdiği ifade edildi.

AKP iktidarının büyüyen korkusu

Darbe girişiminin hemen ardından 20 Temmuz'da ilan edilen OHAL'de, askeri faşist darbelere bile rahmet okutur türden bir faşist saldırganlık yaşanıyor. AKP iktidarını böylesine saldırganlaştıran ise 2002'den bu yana ayaklarını bastığı kitle desteğini yitiriyor olmasıdır.

7 Haziran 2015 seçimleri sonrası, AKP'nin 2002'den beri tek parti olarak hükümet olma olanağı ortadan kalkmış, koalisyon zorunluluk haline gelmişti. Oysa AKP'nin, 17-25 Aralık operasyonlarında çok azı ortaya çıkmış olan epeyce kirli çamaşırı vardı. Koalisyon hükümeti koşullarında Tayyip Erdoğan AKP'si kirli çamaşırlarını "rahatlıkla" (hukuksuzlukla) gözlerden uzak tutamazdı. Bu yüzden 20 Temmuz 2015'te gerçekleştirilen Suruç Katliamı sonrası yeniden yükseltilecek kirli savaş koşullarında, 1 Kasım'da yeniden seçime gidildi. AKP yaklaşık yüzde 50 oyla tek başına hükümet olma imkanına kavuştu.

Tek başına hükümet olsa da kitle tabanında alttan alta süren erimeyi önleyemeyen AKP'nin imdadına 2016'da 15 Temmuz darbe girişimi yetişti. AKP şefinin "Allah'ın lütfu" diye tanımladığı bu başarısız girişimi fırsata çeviren dinci-faşist iktidar, 20 Temmuz'da OHAL ilan etti. Bu ilanın aslında dört başı mamur bir dinci-faşist darbe olduğunu, o günden bu yana yaşanan gelişmeler tüm çıplaklığıyla göstermeye devam ediyor.

Öncelikle, AKP iktidarı 15 Temmuz sonrasında gücünün doruğuna ulaştı. Bu güvenle yanına MHP'yi de alarak referandum sürecine girdi. Ülke genelinde, fakat özellikle Kürdistan'da estirdiği devlet terörüne, tüm sınırları aşan baskı ve zorbalığa rağmen, 16 Nisan'da resmi olarak değilse bile gerçekte ilk kez yenilgiye uğradı. 2019'da yapılacağı söylenen başkanlık seçimlerinde kazanamama olasılığı iyice görünür hale geldi ve bu, AKP'nin korkusunu daha da derinleştirdi.

KORKUDAN BESLENEN SALDIRGANLIK

AKP iktidarının korkusu artık ajitatif söylemden öte somut bir gerçekliktir. "Cumhurbaşkanına hakaret" davaları dahi bunun göstergesidir. Erdoğan'a yönelik imalı bir söz bile hakaret davası açmanın nedeni oluyor. Bir süredir iktidarın herhangi bir "büyükbaş"ına karşı en ufak bir söz, hakaret davaları ile cezalandırılıyor. Her gün en az bir kişiye "hakaret davası" açılıyor ya da en az bir kişi tutuklanıyor. Dava açılan ya da tutuklananlar içinde 12-13 yaşında çocuklar dahi var. Muhalefeti susturmanın her yolu iyice olağanlaşmış bulunuyor. Bu durum, gemi azıya almış bir devlet terörünün göstergesi olduğu kadar, bu saldırganlığın kaynağının korkudan başka bir şey olmadığını da apaçık ortaya koyuyor.

AKP iktidarı kendi adına korkmakta haksız da değil. Çünkü bugün öve öve bitiremedikleri asker, polis ve bürokratlar yarın "FETÖ"cü diye tutuklanıyor. Haziran Direnişi'nde saldıran polisler "kahraman" olurken, aynı polisler bugün tutuklandı. En bilinen örneği Haziran Direnişi sırasında İstanbul Emniyet Müdürü olan Hüseyin Çapkın'dır.

Kendilerinden de biliyorlar; dün Fethullahçıyken bugün "FETÖ"yü türetecek duruma geldiler. Parti üyesi değilse bile bugün AKP'li görünen hakimler, savcılar, "yazarlar" yarın AKP düşmanı olabilir. Fethullah Gülen'in elini öpmek için Pensilvanya'ya giden kendileri, bugün Fethullah Gülen'i asmaya yeminli gibiler. AKP iktidar gücünü yitirdiğinde, bugün AKP'li görünen hakimler yarın AKP'nin, "reis"lerinin de kalemlerini kırabilir.

Bugüne kadar AKP'nin en önemli güvencesi etkin bir düzen muhalefeti olmamasıydı. Bugün CHP "adalet yürüyüşü"yle etkin hale getirilmeye çalışılıyor. Bu yüzden Erdoğan 1 milyon kişiden az

insanın katılmadığı "adalet mitingi"ne "170 bin kişi katıldı" diyecek kadar zavalılaşmakta ya da arsız yalanlar söylemekte bir beis görmüyor.

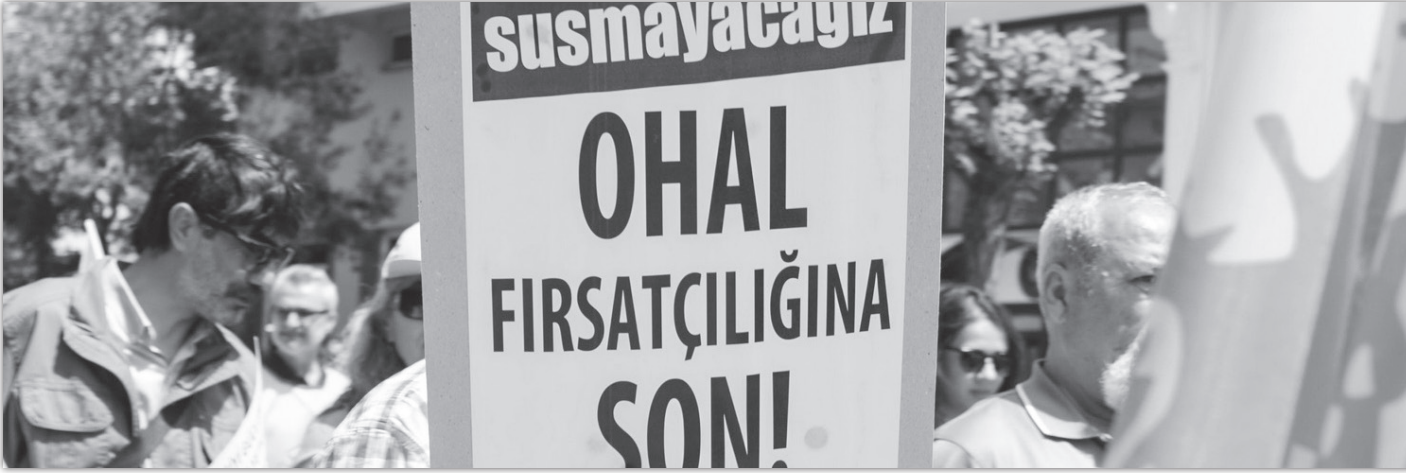
İktidar gücünü yitirmekten çok korkan AKP, iktidarda kalabilmek için de bir kez daha sermayeye rüştünü ispatlamaya çalışıyor. Bunun yolu ise bugün giderek derinleşen ekonomik krizi işçi ve emekçilere fatura etmeyi başarabilmekten geçiyor. Krizi emekçilere fatura etmek, daha azgın saldırıları hayata geçirmek demek.

İŞÇİ VE EMEKÇİLER GERİCİ İKTİDARIN KORKULARINI GERÇEKLEŞTİRECEK

Öte yandan sermayenin ekonomik krizi iflasa doğru derinleşiyor. Krizin emekçilere fatura edilmesi, sömürü iktidarı için çok yakıcı bir ihtiyaç. Bunu başaraabilecek sermaye partisi şu an AKP'den başkası değil. Krizi emekçilere fatura etmeyi AKP başarabilirse koltuklarını da sağlama almış olacaktır. Ne var ki krizi emekçilere fatura etme saldırıları sosyal patlama riskini somutta güçlendiren bir etkidir. Bu yüzden bu riskin devrim riski boyutuna yükselmemesi için şu sıralar düzen muhalefeti partilerini AKP'ye alternatif olabilecek düzeye getirmeye çalışıyorlar. CHP'nin "adalet yürüyüşü" bu çalışmanın bir sonucuydu. Meral Akşener'in yeni kuracağı merkez partisi de bu çalışmanın bir ürünüdür.

Tüm bunlar AKP'nin korkularını derinleştirmeye devam ediyor. Fakat tablo aynı zamanda sermayenin korkularını da büyütüyor. Burjuvazi, herhangi bir sosyal patlama durumunda AKP yerine başka bir düzen partisini ikame etmeyi başaramazsa, devrimci durumların oluşması riskini kolay kolay engelleyemeyecektir. İşçi ve emekçiler sermayenin düzen içi "alternatiflerine" kanmadığı koşulda ise devrim olasılığı güçlenecektir.

Erdoğan'ın ağzından malumun ilanı

15 Temmuz darbe girişiminin bastırılmasının ardından Erdoğan AKP'si kendi darbesini gerçekleştirdi. OHAL ilan ederek dikta rejimini fiilen hayata geçirdi. Yayınlanan KHK'larla, ihraçlar, yasaklar, demokratik hakların rafa kaldırılması ve işçi sınıfına yönelik saldırılarla sermayenin dinci-faşist diktatörlüğünün 1 yılı geride kaldı.

OHAL'in kime karşı olduğu, OHAL'in yaşamlarımızı etkileyip etkilemediği üzerine tartışılarsun, geçtiğimiz günlerde malumun ilanı bizzat Erdoğan tarafından yapıldı. "OHAL'i biz iş dünyamız daha rahat çalışsın diye yapıyoruz. Grev tehdidi olan yere biz OHAL'den istifade ederek anında müdahale ediyoruz" diyen Erdoğan, OHAL'in gerçek amacını, kendisinin ve AKP'nin tarafını açıkça ilan etti. Bu sözler işçi sınıfına yönelik bir savaşın açık ilanidir esasında. Erdoğan'ın ağzından burjuvazi tarafından bir kavga davetidir. Davetleri kabulümüzdür elbette. Biliyoruz ki kendi davası için dövüşmeyen, dövüşür başkasının davası için. Kendi davamız için, sınıfımızın davası için dövüşmeyeceksek, yaşamak niye...

Peki malum olan neydi? Bir yıl boyunca OHAL-KHK düzeni işçi-emekçilere ne getirdi?

Hükümet OHAL döneminde çıkardığı 678 sayılı KHK ile grev yaşağının kapsamını genişletti ve kolaylaştırdı. Grev erteleme koşullarına, "büyükşehir belediyelerinin şehir içi toplu taşıma hizmetlerini, bankacılık hizmetlerinde ekonomik veya finansal istikrarı bozucu nitelikte olması" durumu eklendi.

AKP'nin icraatı sadece çıkartılan KHK ile sınırlı kalmadı elbette. AKP döneminde yasaklanan 13 grevin 5'i son bir yılda "OHAL'den istifade" edilerek yasaklandı. 6356 sayılı yasaya dayanılarak yasaklanan grevler şunlardı:

- 18 Ocak 2017: Asil Çelik, 6 bin 600 işçi, Birleşik Metal-İş sendikası. Gerekçe,

milli güvenlik.

- 20 Ocak 2017: EMİS Grup TİS kapsamı, 2 bin 200 işçi, Birleşik Metal-İş Sendikası. Gerekçe, milli güvenlik.

- 20 Mart 2017: Akbank, 14 bin işçi, Banksis Sendikası. Gerekçe, ekonomik ve finansal istikrar.

- 22 Mayıs 2017: Şişecam, 65 bin işçi, Kristal-İş Sendikası. Gerekçe, milli güvenlik.

- 5 Haziran 2017: Mefar İlaç, 500 işçi, Petrol-İş Sendikası. Gerekçe, genel sağlık.

OHAL'in hemen ardından işçi direnişlerine yönelik olarak da çeşitli saldırılar gündeme geldi. Örneğin direnişteki Avcılar Belediye işçilerinin çadır kurması, OHAL ilanı sonrasında engellenmeye çalışıldı.

Keza Bursa Valiliği, Gemlik'te bulunan MSC/Medlog Lojistik işçilerinin direnişini, İstanbul Valiliği ise Tedi Discount Tekstil Mağazacılık işçilerinin 10 günlük direnişini yasakladı.

Dönem boyunca, Çorlu'da yılbaşında çalışma dayatmasına karşı imza topladıkları için işten atılan işçiler için yapılacak eylem; Petrol-İş Sendikası'nın Türkiye Petrolleri'nin (TP) küçültülmesi girişimlerine karşı Enerji Bakanlığı önünde gerçekleştirmek istediği eylem; Kocaeli Gebze'de DİSK Nakliyat-İş Sendikası'na üye işçilerin, asgari ücrete ilişkin taleplerini dile getirmek için yapmak istedikleri eylem; Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi'nin Zorunlu Bireysel Emeklilik Sistemi gibi konularda üyelerine yönelik bilgilendirme toplantısı ve EMİS kapsamındaki fabrikalardaki TİS sürecine dair yapmak istediği toplantı da dahil pek çok etkinlik OHAL engeli ile karşılaştı. KESK'in "İşimize, geleceğimize sahip çıkıyoruz" sloganı ile 15 Ekim'de gerçekleştireceği miting de Ankara Valiliği tarafından "güvenlik" gerekçesiyle yasaklandı.

"OHAL sadece 'teröristlere' karşı" di-

yen Erdoğan, hakkını arayan işçiyi açıkça "terörist" ilan etti. İşçi eylemlerini, direnişleri, grevleri, korumakla yükümlü olduğu sermaye diktatörlüğüne karşı açık bir tehdit olarak algılaması çok doğal değil mi?

Tüm bunlar sayesinde OHAL'de sınırsız sömürünün önü açıldı. Çalışma yaşamında kuralızsızlık kural oldu. İş cinayetlerinde en az yüzde 14 artış oldu. Yani patronların önünü açmak için azgınca sömürünün de önü açıldı.

Bu arada zorunlu BES uygulaması OHAL'de devreye sokuldu. Kıdem tazminatının gaspını ön gören yasal düzenlemeler ve Kıdem Tazminatı Fonu'nun oluşturulması için çalışmalar OHAL'de hızlandırıldı. Ulusal İstihdam Stratejisi Belgesi ve 2017-2019 eylem planı ile patronların ihtiyaç duyduğu kalifiye eleman ihtiyacının karşılanması, genç iş gücünün düşük ücretler ve esnek çalışma ile sermayenin hizmetine sokulması, işten atmaların kolaylaştırılması, patronların yükü olarak görülen kıdem tazminatına ve vergilere dair düzenlemelerin yapılması vb. için OHAL bulunmaz bir nimete dönüştü.

"OHAL gündelik yaşamı etkilemeyecek" diyen Erdoğan'ın hayal ettiği, olmasını arzuladığı gündelik yaşam, sermaye düzenine boyun eğen kölelerin, kandırılmış milyonların rıza gösterecekleri bir yaşamdır. Boyun eğmeyenleri ise "terörist" olarak damgalıyor. Bir yanı sıra haklı da. Çünkü OHAL düzenine boyun eğmeyenler sermaye diktatörlüğüne karşı mücadelede gibi tarihsel bir sürecin parçası olacaklar.

Günü kurtarmaya çalışmanın, bireysel çıkarların peşinden koşmanın mahkum edileceği, sınıfın baskı ve zulme karşı ayağa kalkacağı, zalimlerin kaçacak delik arayacağı tarihsel bir süreci hazırlamak OHAL'de çok daha yakıcı bir sorumluluktur.

Diyarbakır'da ihraç protestosu: 32 gözaltı

14 Temmuz'da Resmi Gazete'de yayınlanan 692 sayılı KHK ile binlerce işçi ve emekçinin ihraç edilmesini protesto etmek için 17 Temmuz'da Diyarbakır'da yapılan eyleme polis saldırdı, 32 kişi gözaltına alındı.

KESK Diyarbakır Şubeler Platformu'nun çağrısıyla Ofis semtindeki AZC Plaza önünde toplanan emekçiler yoğun polis ablukasıyla karşılaştı.

Valiliğin eylem yasağını gerekçe gösteren polis "dağılın" tehditleri savurdu. Ancak basın açıklaması yapmakta kararlı olan emekçiler eylemlerine başlamak isterken polis saldırısıyla karşılaştı.

Saldırıya karşı oturma eylemine geçen emekçiler coplarla darp edildi Çok sayıda kişi yaralanırken, 32 kişi ise gözaltına alındı.

Gözaltı saldırısının ardından aynı gün SES Diyarbakır Şubesi'nde basın toplantısı gerçekleştiren KESK Diyarbakır Şubeler Platformu, son KHK ile ihraç edilenlerin çoğunun Diyarbakır, Van, Batman ve Şırnak gibi Kürt kentlerinden olduğuna dikkat çekti.

Diyarbakır'da kamu emekçisi ve işçilerle beraber 645 kişinin ihraç edildiği, bunlardan 191'inin KESK üyesi olduğu belirtildi. 15 Temmuz'da Diyarbakır'ın birçok alanında etkinlikler yapıldığı hatırlatılan basın açıklamasında, emekçilerin eyleminin yasaklanması ve polis saldırısı teşhir edilerek gözaltıların serbest bırakılması istendi.

Gözaltına alınanların tamamı ertesi gün serbest bırakıldı.

Mersin'de ihraçlara karşı açıklama

Son KHK ile Mersin'de KESK'e bağlı Tüm Bel Sen üyesi 18 belediye emekçisi ve DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'na üye 5 belediye işçisi ihraç edildi. Bu ihraçlarla ilgili Genel-İş Mersin Şubesi'nde basın toplantısı yapıldı.

Genel-İş Mersin Şube Başkanı Kemal Göksoy ve Tüm Bel Sen Mersin Şube Başkanı Canan Solak tarafından yapılan konuşmalarda ihraçlara karşı mücadelelerinin süreceği, baskıların kendilerini yıldıramayacağı söylendi.

Sömürüye ve OHAL'e karşı sınıfın birliği ve dayanışması

Önemli olan bu direnişlerin büyütülmesi, yaygınlaştırılmasıdır. Her bir direnişin güçlü bir şekilde sahiplenilmesi ve geniş emekçi kesimlere mal edilmesidir. Aynı zamanda her bir alanda yaratılan mevzi direnişlerin iç etkileşimlerinin ve dayanışmalarının güçlendirilmesi gerekmektedir.

Türkiye'de işçi ve emekçiler payına yaşam gün geçtikçe ağırlaşıyor. AKP'nin 15 yıllık iktidarı, sermayeye bulunmaz imkanlar sağlarken, son 1 yılda OHAL'e dayanarak keyfi ve kurlarsız bir düzen hayata geçirilmek isteniyor. Kuşkusuz ki AKP'nin parti-devleti yaratma hedefiyle toplumu kutuplaştırmaya ve dinci-gerici ideolojisini yaşamın her alanında hayata geçirmeye dönük politikaları da yoğunlaşarak devam ediyor.

Bu tablonun yarattığı ağır sonuçları her gün yaşıyoruz. KHK'larla yönetilen ülkede bir gecede binlerce kamu emekçisi işten atılıyor, baskı ve terör gün geçtikçe tırmanıyor, iş yerlerinde keyfi uygulamalar sıradanlaşıyor. Hak arama ve örgütlenme girişimleri işten atılmaları, OHAL kalkanına dayanılarak, baskı ve terörle bastırılmaya çalışıyor.

Toplumsal muhalefetin durgunluğu-na ve geriliğine rağmen, farklı farklı alanlarda ilerici-devrimci işçi ve emekçiler direnme kararlılığından vazgeçmiyorlar. Başta İstanbul ve Ankara olmak üzere bir dizi ilde iş yeri önlerinde ve meydanlarda kamu emekçileri direnişlerini sürdürüyor. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, KHK ve ihraçlara karşı, kapatıldıkları cezaevinde sürdürdükleri açlık grevinin 130'lu günlerinde kritik eşiği aşmış bulunuyorlar. Onlarca kamu emekçisi de farklı biçimlerde direnişe devam ediyor.

Yine "FETÖ" iddiasıyla PETKİM'de işten atılan Onur Ulu da iş yeri önünde bu kurlarsız ve keyfi saldırıya karşı direniyor. SİO, Hugo Boss, Bony Çorap, Ford Otosan vb. bir dizi iş yerinde hak gaspına karşı çıkan ve örgütlenmeye çalışan işçiler, işten atma saldırıları karşısında direniş yürütüyorlar.

Son olarak, Yazaki'de işten atılan Dilek Gültekin 3 Temmuz'dan bu yana Gemlik Serbest Bölge'de direniyor. Yazaki'de sorunlar bitmek bilmiyor. Hatırlanacağı üzere, daha 8 Mart'ta Türk Metal'in Ankara'daki etkinliğine giderken yaşanan trafik kazasında kadın işçiler yaşamını yitirmişti. Ağır sömürü koşullarının hakim kılındığı Yazaki'de, hiçbir şey olmamış gibi, işçiler ertesi gün çalışmaya zorlanmıştı. Keza, yakın zamanda yine yönetim tarafından kollanan ve korunan tacizci formenin tecavüz girişimi gündeme gelmiş ve Metal İşçileri Birliği'nin girişimi ile kadın işçilerin ortaya koyduğu tepkilerin sonucunda formen işten atılmıştı.

Dilek Gültekin'in işten atılması bu sürecin ardından gerçekleşti. Sergilenen direniş, bir yandan ağır sömürü ve baskı koşulları karşısında direnme iradesi olduğu kadar, son yıllarda iş yerlerinde, evde, sokakta yoğunlaşan, kadına yönelik baskı ve şiddete karşı da bir başkaldırıdır.

Bugün ülkenin farklı farklı köşelerinde gerçekleşen direnişler, farklı istemleri

içinde barındırsalar dahi en temel talep "işimi geri istiyorum" talebidir. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın 130'lu günleri geride bırakan açlık grevinin ve kamu emekçilerinin aylardır sürdürdükleri direnişlerin, Onur Ulu'nun, Dilek Gültekin'in direniş gerekçeleri işten atma saldırısıdır. Bu saldırıların nedeni, sermaye sınıfı ve onun vurucu gücü olan AKP iktidarının bu ülkeyi dikensiz gül bahçesine çevirmek istemesidir. Son derece haklı ve meşru bir talep olan "işimi geri istiyorum" talebinin ardında ise sömürü düzenine ve bunu kurlarsızca hayata geçirmenin adı olan OHAL düzenine başkaldırı yatmaktadır.

Bugün öfke ve tepkinin her geçen gün mayalandığı içinden geçtiğimiz karanlık dönemde, geniş emekçi kesimlere ve kadınlara umut ve direnç aşılayan direnişlerin büyük önemi var. Önemli olan bu direnişlerin büyütülmesi, yaygınlaştırılmasıdır. Her bir direnişin güçlü bir şekilde sahiplenilmesi ve geniş emekçi kesimlere mal edilmesidir. Aynı zamanda her bir alanda yaratılan mevzi direnişlerin iç etkileşimlerinin ve dayanışmalarının güçlendirilmesi gerekmektedir. Zira bugün, toplumsal olarak huzursuzluğun derinleştiği bir süreçte sınıf cephesinden tepki ve öfkeyi büyütme için en ileri odakların birliği ve dayanışması büyük önem taşımaktadır.

İZDENİZ'de grev ikinci haftasında

İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) şirketlerinden İZDENİZ'e bağlı işçilerin grevi ikinci haftasında devam ediyor.

Grevin 7. gününde (19 Temmuz) Türkiye Denizciler Sendikası (TDS) Şehir Hatları Şubesi İzmir Temsilcisi Ali Ekber Yıldırım'la direnişleri üzerine konuştuk.

Toplu sözleşme görüşmelerinde sosyal haklarında iyileştirme ve yüzde 20 zam taleplerinin kabul edilmemesi üzerine, 250 civarı işçiyle greve çıktıklarını söyleyen Yıldırım, İBB Başkanı Aziz Kocaoğlu'nun ise yüzde 9-9,5 zam önerdiğini aktardı. Kocaoğlu'nun etrafa yaydığı gibi çok yüksek ücret almadıklarını, Asgari Geçim İndirimi (AGİ) dahil olarak asgari ücretin biraz üzerinde ücret aldıklarını söyleyen Yıldırım çalışma koşullarının da çok yoğun ve yorucu olduğunu ekledi. Yıldırım "İşten eve gittiğimizde kimseye vakit ayıramıyoruz, kendimize bile. Bir an önce yatıp, uzanıp dinlenmeyi düşünüyoruz. Sürekli binlerce insan taşınıyor gemilerde ve vapurlarda, bizler sürekli binlerce insanın tepkisini, öfkesini alıyoruz ve stres içinde çalışıyoruz" ifadelerini kullandı.

Daha önceki şirketlerle imzalanan toplu sözleşmelerin bile çok altında bir zam teklifiyle karşılaştıklarını söyleyen Yıldırım, "Bizler daha önce imzalanan toplu sözleşmelerden farklı bir şey istemedik. Bizden önceki şirketlerle imzalanan toplu sözleşme yüzde 16-17-18'di. Bizlere ise bu zam oranlarının çok altında bir teklif var ki kabul etmek mümkün değildi" dedi. Alsancak, Karşıyaka, Balçova, Bostanlı iskelelerinde gece de bekleyerek grevi sürdürdüklerini söyleyen Yıldırım, tüm emekçileri desteğe beklediklerini ifade ederek haklarını alana kadar direneceklerini belirtti.

Seba Madencilik işçileri iş bıraktı

Karaman'ın Ermenek ilçesinde, Seba Madencilik şirketi tarafından 4 buçuk aylık maaşları gasp edilen işçiler 16 Temmuz'da iş bırakma eylemi yaptı.

Seba Madencilik'e ait kömür madeninde çalışan yaklaşık 85 işçi maaşlarının gasp edilmesine karşı tepkilerini iş bırakarak ortaya koydu.

Patron temsilcileri maaşları ertesi gün yatırma vaadinde bulununca eylem sona erdi.

Resmi işsizlik rakamları ve karartılmayan gerçekler!

AKP iktidarının işsizliği azaltma sözlerinin ne denli boş olduğu, kapitalizmin varlığı koşullarında işsizliğin artarak süreceği gerçeği bir defa daha ortalığa saçıldı. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) yalana dayalı verileri bile yükselen işsizliği örtmeye yetmedi.

TÜİK, Nisan ayına ilişkin iş gücü istatistiklerini açıkladı. Buna göre işsizlik oranı, Nisan ayında yüzde 10,5 oldu. Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaştakilerde işsiz sayısı 2017 yılı Nisan döneminde geçen yıla göre 463 bin kişi artarak 3 milyon 287 bin kişiye ulaştı. Zira kapitalizm, işsizliğin kaynağıdır.

KAPITALİZM İŞSİZLİĞİN KAYNAĞIDIR

AKP iktidarının sözcülerinin işsizliği önlemeye yönelik ifadelerinin içeriği yalanlarla örülüdür. Zira burjuvaziye hizmet etmeyi temel görev sayan AKP iktidarının burjuvazinin en temel besin kaynağı olan işsizliği önlemesi eşyanın tabiatına aykırıdır.

İşsizlik burjuvazi için yaşamsal önemdedir. Çünkü tek tek kapitalistler ve kapitalizmin kullandığı işsizlik sopası işçi sınıfının mücadele dinamizmini kötümleştirmede en etkin silahtır. Çünkü kapitalistler; işsizlik silahına yaslanarak işçileri baskı altında tutarlar. Çünkü kapitalistler, işçilerin birliğini işsizlik sayesinde dinamitlerler. Çünkü kapitalistler, işsizlik silahını kullandıklarında işçileri denetim altında tutmanın kolay olacağını bilirler.

İşsizlik burjuvazi açısından sigorta yükünden kurtulmanın aracıdır. Zira kapitalistler işsizlik dayatmasına yaslanarak sigortasız işçi çalıştırma zeminini düzlerler. İşsizlik, işçilerin sigortasız çalıştırılması, asgari ücrete mahkum edilmesi, iş saatlerinin uzatılması vb. saldırıların hayata

geçirilmesinde kapitalistlere kolaylık sağlayan en temel araçlardan biridir. Bu nedenle hâlâ sigortasız işçi çalıştırma oranı yüzde 40'lardan aşağıya inmiyor. Bu nedenle hâlâ sendikalı işçi oranı yüzde 10'a bile ulaşmıyor.

Örgütlü işçiler tablosu kapitalistlerin en büyük kabusudur. Bu nedenle işçilerin her türlü örgütlenmesinin kırılması kapitalistler açısından varlık-yokluk sorunudur. İşçilerin örgütlü birliğini kırmak için mesai yapan kapitalistler sık sık işsizlik silahına sarılırlar. Çalışma koşullarının iyileştirilmesi amacıyla yürütülen her türlü mücadele ve örgütlenme girişiminin karşısına işten atma tehdidi ile dikilirler. Grev ve direnişleri kırmak için de kapıda hazır bekleyen işsizler ordusundan yararlanır, büyük işletmeler de taşeronlaştırmaya hız vermek için işsizlik dayatmasını kullanır.

Sermaye iktidarı koşullarında işsizliğe çözüm beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eş değerdedir. Zira burjuvazinin kâr hırsı, kaçınılmaz olarak yedek sanayi

ordusunun daha da artmasına yol açar. Uyguladıkları politikalarla, dayattıkları ağır ekonomik-sosyal yıkım programlarıyla işsizliği daha da boyutlandırarak, kapitalistlerdir. Bu nedenle sadece Türkiye'de değil emperyalist kapitalizmin egemen olduğu dünyada da işsizlik artarak sürüyor.

Kapitalistler, kaynağı oldukları işsizlik sorununu çözmek için kollarını kıpırtmazlar. Öte yandan işsizliği sürekli olarak arttıracak politikalara dört elle sarılırlar. Çünkü en az işçiyle en fazla üretim yapmak kapitalistlerin fitratında vardır. Peki kapitalistler neden böyle davranırlar? Bu davranışın temel nedeni artı-değer sömürsüyle elde edecekleri kârlarını daha da arttırmaktır.

İşsizlik silahına sarılan kapitalistlerin yarattığı karanlık tablonun bedelini ise işçi sınıfı ve emekçiler öderler. İşçilerin istihdam oranları her geçen yıl daha da azalır.

İşçi ve emekçilerin gözünü boyamak

için sermaye devleti ve hükümetleri işsizlikle mücadele ettikleri propagandasına dört elle sarılırlar. Bu konuda AKP iktidarı ve sözcüleri sık sık işsizliği azaltacak tedbirler aldıkları söylemleriyle kitlelerin karşısına çıkmakta, TÜİK vb. resmi kurumları da kullanarak gerçek işsizlik oranlarını kağıt üstünde küçük gösterme dümenine dört elle sarılmaktadır. Oysa gerçek işsizlik oranının yüzde yirmi düzeyinde olduğunu emek örgütleri açıkladıkları rakamlarla ortaya koyuyorlar.

İŞSİZLİK SİLAHINI KAPİTALİSTLERİN ELİNDEN ALMAK İÇİN MÜCADELEYE!

Sermaye sınıfı, işsiz kitleleri aynı zamanda diğer sınıf kardeşlerine karşı kullanmaya, ideolojik olarak onları çürütmeye ve yozlaştırmaya çalışmaktadır. Bu silah kapitalistlerin elinden alınmalıdır. Bunun biricik yolu birleşik-örgütlü devrimci sınıf mücadelesinin büyütülmesidir.

İşsizliğin kaynağı olan burjuva sınıf iktidarı yıkılmadığı sürece işsizlik sorunu artarak devam eder. Peki işsizliğin kalıcı olarak yok olmasının yolu nedir? İşsizliğin kalıcı ve tam çözümünün biricik yolu, işçi sınıfının devrimci iktidarı olan sosyalizmdir. Ancak bu genel doğru işsizliği azaltıcı tedbirlerin alınması için, emeğin korunması talepleri çerçevesinde mücadele etmeyi ertelemek gibi yanlış bir anlayışı asla içermez.

İşsiz kitlelerin işçi sınıfının bir parçası olduğu ve kurtuluşlarının da ortak mücadeleyi gerektirdiği gerçeğinden hareket ederek, işsiz kitleleri mücadeleye çekmek sınıf bilinçli öncü işçilerin görevidir. "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi" yakıcı talebi, tüm işsizlerin, işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesini örgütlemek için yükseltilmelidir.

Nisan ayında işsizlik arttı

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) Nisan ayı işsizlik oranlarını açıkladı. Geçtiğimiz yıla kıyasla işsizlik oranı 1,2 puanlık artış ile %10,5 seviyesinde gerçekleşti.

Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaştakilerde işsiz sayısı geçen yılın aynı dönemine göre 463 bin kişi artarak 3 milyon 287 bin kişi oldu. Genç işsizlik oranları da artış gösterdi. 15-24 yaş arası işsizlik oranı 3,8 puanlık artış ile

%19,8 oldu. 15-64 yaş grubunda ise 1,2 puanlık artış ile %10,7 olarak gerçekleşti.

İstihdam edilenlerin sayısı 2017 yılı Nisan döneminde, bir önceki yılın aynı dönemine göre 519 bin kişi artarak 28 milyon 157 bin kişi olsa da istihdam oranı değişmeyerek %47,2 seviyesini korudu. İstihdam edilenlerin %18,9'u tarım, %19,1'i sanayi, %7,8'i inşaat, %54,3'ü ise hizmetler iş kolun-

da yer aldı.

2017 yılı Nisan döneminde bir önceki yılın aynı dönemine göre iş gücü 982 bin kişi artarak 31 milyon 444 bin kişiye erişti. İş gücüne katılma oranı ise 0,7 puan artarak %52,7 olarak gerçekleşti. Aynı dönemler için yapılan kıyaslamalara göre; erkeklerde iş gücüne katılma oranı 0,4 puanlık artışla %72,3 olurken kadınlarda ise 0,8 puanlık artışla %33,4'ta kaldı.

İşsizlik Sigortası Fonu sermayenin hedefinde

Sermaye devleti, işsizlik fonunu yağlamakla yetinmiyor. İşçilerin fondan yararlanmasının önüne geçen yeni adımlar atıyor. Ulusal İstihdam Stratejisi (UIS) belgesinin 2017-2019 eylem planında işsizlik fonuna dair yeni düzenlemelerin sinyalleri verildi. Yapılan açıklamalarda, KHK'larla birlikte sermaye devletinin hedefinde fonun yağmasını derinleştirmek olduğu anlaşılıyor.

İŞSİZLİK MAAŞI ALMAK=DEVEYE HENDEK ATLATMAK

İşçilerin alınterleri ile her ay prim ödedikleri İşsizlik Sigortası Fonu'ndan yararlanmak için işçilere getirilen "şartlar" var. Buna göre öncelikle işçinin kendi rızası ve "kusuru" ile işten çıkmamış olması gerekiyor. "Kusur" olarak tanımlanan durumlar ise İş Kanunu'nun 25/2 maddesinde sıralanıyor. Eğer bir işçi 25/2 maddesine dayanılarak işten atılıyorsa işsizlik maaşından yararlanamıyor. Ancak pek çok örnekten bilindiği üzere sendikal hak mücadelesi yürüten işçilerin dahi işten atılma gerekçesi olarak patron tarafından 25/2 maddesi gösteriliyor. Ucu açık olan bu madde sebebiyle işten atılan işçiler işsizlik maaşı alamıyorlar. Bir diğer "şart" ise son üç yıl içinde işçinin sigortalı olarak çalıştığı gün sayısına göre işsizlik maaşından yararlanma süresinin belirlenmesi. Son üç yıl içinde 1080 gün sigortalı çalışıp işsizlik sigortası primi ödemiş olan işçi 300 gün işsizlik maaşı alırken bu rakamlar 900 güne 240, 600 güne ise 180 gün oluyor. Yine çalışma hayatının gerçeklerine döndüğümüzde girdi çıktılarla ve ücretsiz izinlerle işçilerin sigortalı gün sayısının bölünmesi ve düşürülmesi söz konusu olduğunda pratikte işçiler işsizlik fonundan yararlanamıyor, en iyi koşullarda yararlınsalar dahi bu süre kısalıyor. İşsizlik fonundan yararlanmak için işçinin "haklı bir nedenle" işten çıkması şartının yanı sıra, işsiz kaldıktan sonra 30 gün içinde işsizlik maaşına başvurması gerekiyor. Bu sürede başvurmayanlar ise işsizlik maaşından yararlanamıyor. Kısacası, işçi için işsizlik maaşından yararlanmak deveye hendek atlatmakla eş değer kılınıyor. Bu arada belirtmek gerekir, fonda 2002'den Aralık 2016 sonuna dek 103.2 milyar lira birikse de bu "şartlar" itibarıyla işsizlere bugüne kadar 14 milyar TL ödeme yapıldı. 2016'da verilen işsizlik maaşı sadece 3.69 milyar TL oldu.

YENİ DÜZENLEMELERLE İŞSİZLİK MAAŞI ERİYOR

Var olan düzenlemeler nedeniyle işçilerin işsizlik fonundan yararlanması bir hayli zor iken, UIS belgesinin 2017-2019 eylem planında İşsizlik Sigortası Fonu'na dair yeni düzenlemeler ile işsizlik maaşı daha da eriyecek. Gerekçeler ise sermaye devletinin bahane bulmaktaki ikiye bölünmüşlüğü'nün kanıtları niteliğinde. İlk gerekçe olarak, (sanki işsizlik kendi tercihleriymiş gibi) "işçileri çalışmaya teşvik" etme argümanı gösteriliyor. Fondan daha fazla işsiz yararlanması için önerilen çözüm ise, ödenek süresi uzadıkça ödeme miktarının azalması, işçinin işsiz kaldığı ilk aylarda aldığı işsizlik maaşının her ay kademeli olarak düşürülmesi.

Eylem planında, "İşsizlik Sigortası Fonu'nun aktüeryal dengesi çerçevesinde daha fazla işsiz yararlanmasını sağlamak amacıyla, işsizlik sigortası hak kazanma şartları, ödeme miktarı ve süresinin, ödenek alanların aktif olarak iş aramalarını teşvik edecek şekilde yeniden düzenleneceği" belirtiliyor. Böylelikle verilen maaşın kademeli olarak erimesinin önü açılacak, yanı sıra "hak kazanma şartları" adı altında yeni engeller oluşturulacak ve maaş alma süresi daha da kısalacak.

BİRKAÇ SORU, TEK CEVAP

Bu noktada bir kaç soru sormak gerekiyor. İlk olarak; İşsizlik Sigortası Fonu'ndan yararlanan işsizlerin sayısının azlığı fonda yeterli paranın olmayışından mı kaynaklanmaktadır ki, maaş alanların maaşları kademeli olarak düşürülecektir? Fondan yararlanan işsizlerin sayısı az

iken artan işsizliğin sebebi işsizlik maaşını kullananlar mı olmaktadır? Bu ülkede belgede de tanımlandığı üzere işsizliğin asıl gövdesini "uzun süreli işsizler" oluşturmakta iken ve bu grup halihazırda işsizlik fonundan yararlanamıyorken işsizlik sorununun çözümü ile işsizlik maaşının nasıl bir organik bağı vardır? Diğer bir soru ise işsizlik fonundan yararlanan işsizlerin sayısı bu kadar azken fonda biriken paralara ne olmaktadır?

Bu soruların tek bir cevabı vardır, o da; sermayenin işsizliği azaltmak gibi bir derdi olmayışıdır. İşsizliğe dair verilen onca veri ve istatistik ve işsizliğin çözümü için ortaya konulan onca cıvalı söz sermaye için "kaynak" olarak kullanılan fondan daha fazla pay almak içindir. Sermaye devletinin varlığını borçlu olduğu sermayenin omuzlarındaki yükü almak adına yaptığı düzenlemelerden yalnızca biridir fonun yeniden yapılandırılması.

FON YAĞMALANIYOR, PATRONUN "YÜKÜ" AZALTILIYOR

İşsizlik Sigortası Fonu'nun "kaynak" olarak kullanıldığı ise sır değil. 2015 yılında fonun peşkeş çekilmesi Sayıştay raporlarına da yansımıştı. 1 milyar liraya yakın paranın fon yönetiminin bilgisi dışında kullanıldığı ortaya çıkmıştı. 2014 yılında yapılan denetimde ise fon hesaplarında 250 milyon liraya yakın eksik çıkmıştı. Bu vurgunların dışında sermayeye verilen teşvikler için de başvuru adresi İşsizlik Sigortası Fonu olmaktadır. UIS belgesinin son eylem planında da ilkeler bölümünde patronların yükünün azaltılacağı bir kez daha ilan edildi. "Uygulanacak yeni teşvik politikalarının maliyetlerinin

firmalarca değil genel bütçeden ve diğer kaynaklardan karşılanması, böylelikle işletmelerin rekabet gücünün gözetilmesi önemlidir" ifadesi fon düzenlemeleri ile birlikte okunduğunda fonun işçiler için değil de sermaye için kullanılmasının daha da pervasızlaşacağını anlatıyor.

OHAL'in sermayedarlar için olduğunu Erdoğan gayet açık bir biçimde vurguladı. Bize sadece OHAL'in 687 sayılı KHK'sı ile fondan 1 Şubat- 31 Aralık 2017 tarihleri arasında işe alınacak her bir işçi için şirketlere 22 lira 22 kuruş ödeme yapılacağını hatırlatmak kalıyor. İşe alınacak her bir sigortalı için aylık prim ödeme gün sayısı 22.22 TL ile çarpılacak. Bulunacak tutar, patronların Sosyal Güvenlik Kurumu'na ödeyecekleri primlerden düşülecek.

Bir noktayı daha hatırlatmakta fayda var. Kıdem Tazminatı Fonu tartışmalarında Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi "Hem Kıdem Fonu, hem İşsizlik Fonu getirilebilir ama birinin yükünün azaltılması lazım. Yani İşsizlik Fonu'na dokunulması lazım" demişti. Bunun kendisi patronlardan yapılan kesintinin de kaldırılması anlamına geliyor.

Sonuç olarak, İşsizlik Sigortası Fonu, sermaye devletinin her daim başvurduğu bir takım ikiye bölünmüş gerekçeler eşliğinde daha da pervasızca yağmalanacak, işçiye ise fondan yararlanmak için daha ağır şartlar getirilecek ve maaşlar tırpanlanacak. İşçi sınıfı işsizlik fonunun sermayeye peşkeş çekilmesinin önünde durmalı ve kazanılmış haklarını savunmalıdır. Zira daha iyi çalışma koşulları ve güvenceli bir geleceğin sermayenin lütfu ile değil, dişe diş, fiili-meşru bir mücadele hattı ile kazanıldığı sınıfın deneyimleri ile sabittir.

Yazaki'de direniş üç haftayı geride bıraktı

Yazaki'de sömürüye, tacize, işten atılmaya karşı Dilek Gültekin'in direnişi 3. haftayı geride bıraktı.

Direnişin 11. gününde (13 Temmuz) sabah erkenden direniş alanına giden Gültekin, gündüz vardiyasına gelen ve gece vardiyasından çıkan işçileri karşıladı. Servislerden el sallayan işçiler Gültekin'e desteklerini gösterdiler.

Gün içinde Gemlik Dayanışma Platformu da direnişçi işçiyi ziyaret eden Gemlik Gübre güvenlik müdürü ise alanın "özel mülk" olduğunu bahane ederek "araçlarınızı çekin" dayatmalarında bulundu.

Ziyaretin sonrasında bir kez daha alana gelen güvenlik müdürü, hakaretler edip el kaldırarak Gültekin'e saldırmaya kalktı. Bir basın emekçisi de güvenlik müdürünün saldırısına maruz kaldı.

Direnişine 12. gününde devam eden Gültekin, Japon tekeli Yazaki'nin Türkiye'deki fabrikasında yaşadığı saldırıyı tekelin yönetimine taşımak için İngilizce ve Japonca olarak da yaşadığı saldırıyı duyurmaya başladı. "Yazaki'de tacize, sömürüye, baskıya son" çağrısının yer aldığı bir imza kampanyasıyla Yazaki yönetiminin direnişçinin taleplerini karşılaması istendi.

KESK KADIN MECLİSİ'NDEN ZİYARET

Direnişin 16. gününde (17 Temmuz) ise KESK Kadın Meclisi, Yazaki direnişçisi'ni ziyaret etti. Direniş alanında Gültekin'i

ziyaret eden meclis üyeleri burada basın açıklaması yaptı.

Eğitim Sen İstanbul 8 No'lu Şube Kadın Sekreteri Mürüvet Yılmaz'ın okuduğu açıklamada Antalya Serbest Bölge'de 2006 yılında yaşanan Novemed direnişi hatırlatılarak; "O dönemde yaşananlardan ve Novemed direnişçisi kadın işçilerin anlattıklarından serbest bölgelerdeki emek ve sömürü çarkının nasıl işlediğini çok iyi biliyoruz, unutmamak" denildi. OHAL ile birlikte serbest bölgelerde kadın işçilerin karşılaştıkları sorunların üzerinin daha kolay örtüldüğüne dikkat çekilen açıklamada Yazaki fabrikasında yaşanan taciz ve tecavüz girişimi hatırlatılarak Gültekin'in tacize ve kötü çalışma koşullarına karşı verdiği mücadeleye sebebiyle işten atıldığı ifade edildi. Açıklamada, kadına yönelik taciz olaylarının özel takipçisi olunacağı belirtilerek son olarak, "Bir an önce Dilek Gültekin işine geri dönmeli, Yazaki'deki taciz olayları soruşturulmalı, tacizciler cezalandırılmalı, kadınların çalışma koşulları onlarla birlikte düzenlenmelidir" denildi.

HDP Kadın Meclisi adına da Mukaddes Erdoğan Çelik destek açıklaması yaptı.

18. gününde de direnişini sürdüren Gültekin'in direndiği alandan arabayla geçen Gemlik Gübre'den bir kişi, "Sana demedik mi bizim tabelanın altında bekleme diye. Sen görürsün" diyerek Gültekin'i tehdit etti. Gültekin ise "Theditlerinizi de alın gidin" diyerek di-

renişini sürdüreceğini vurguladı.

TOMİS'TEN AÇIKLAMA

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) Merkezi Yönetim Kurulu (MYK) da Gültekin'e yönelen işten atma saldırısını kınayarak saldırılara karşı elinden gelen tüm çalışmalarını yapacaklarını belirtti. TOMİS MYK, Yazaki'deki tüm işçileri TOMİS'te birleşmeye çağırdı.

Yanı sıra, Gültekin'e Yazaki güvenlik müdürünün saldırmaya kalkması üzerine TOMİS, "Dilek'e kalkan elleri kırarız!" şeklinde açıklamada bulundu.

İşçilerin, Gültekin'in çağrısına uyarak TOMİS'e üye olduğu da gelen bilgiler arasında.

DİRENIŞİN SESİ İSTANBUL'DA

İstanbul'da sınıf devrimcileri yürüttükleri faaliyetlerle Dilek Gültekin ile dayanışmayı yükseltme çağrısı yaptı.

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası Anadolu Temsilciliği, Dudullu OSB'de bulunan Beybi Eldiven fabrikasında bildiri dağıtımını gerçekleştirdi.

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları da hazırladığı "Yazaki direnişçisi Dilek Gültekin yalnız değildir!" şiarlı ozaliti Sarıgazi'de servis geçiş güzergahına yaptı.

Sınıf devrimcileri, Tuzla'da işçi ve emekçilerin yoğun olarak kullandığı bir halk pazarında bildiri dağıtarak Gültekin'in direnişini emekçi kadınlara ulaştırdı.

TOMİS'ten 2017 MESS Grup TİS öncesi açıklama

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS), MESS kapsamındaki fabrikalarda yapılacak TİS süreci öncesi özellikle öncü ve muhalif metal işçilerinin seçilerek işten atılmasına, Renault, Tofaş, Bosch, Türk Traktör ve Ford Otosan gibi fabrikalarda baskının artması gibi saldırılara ilişkin 19 Temmuz'da basın toplantısı düzenledi.

Tüm Bel-Sen İzmit Şube binasındaki basın toplantısında açıklamayı, TOMİS Kocaeli Şubesi'nden eski Ford Otosan işçisi Erdal Gündüz okudu.

2015'ten beri metal işçilerinin yaşadıklarının anlatıldığı açıklamada TOMİS'in kuruluşu ve anlamı üzerinde duruldu. Metal işçisinin, 2015'teki Metal Fırtına'da bilinç ve örgütlülük düzeyinden dolayı sınırlı kazanımlarla direnişini ve taleplerini 2017'ye ertelediği ifade edilerek MESS ve Türk Metal'in de işçilere karşı hazırlık içerisinde olduğu belirtildi. MESS ve Türk Metal'in 2017 TİS süreci öncesi işçileri oyaladığı anlatıldı.

TİS sürecine hazırlık kapsamında yapılması gerekenin fabrikalarda TİS komitelerinin kurulması, güçlendirilmesi ve komiteler üzerinden söz-yetki-karar hakkının işçilere verilmesi, patronun ve sermaye devletinin baskılarına, OHAL koşullarına, sendikal ihanete karşı işçilerin hazırlıklı olması, ipi bir an bile elinden bırakmaması olduğuna dikkat çekildi. TOMİS'in metal işçilerinin kazanması için elinden geleni yapacağını altı çizildi.

OHAL'e güvenen MESS ve hükümetin; işçilerin kıdem tazminatı, hafta tatili gibi haklarına dönük saldırıları arttırdığına değinilen açıklamada "OHAL'den istifade grevlerin yasaklandığı süreci ancak örgütlü işçi sınıfının örgütlü mücadelesi durdurabilir" denildi.

Öncü-mücadeleci işçilerin, diğer işçileri korkutmak için işten atıldığı, bölümlerinin-vardiyalarının değiştirilerek ücretsiz izne çıkarıldığı örneklerle anlatıldı. Ford Otosan'da kıyımlara karşı mücadelenin devam edeceği belirtilerek dayanışma çağrısıyla açıklama sonlandırıldı.

Tüm Bel Sen ve Yapı Yol Sen Kocaeli Şube başkanlarının yanı sıra Metal İşçileri Birliği'nin de destek olduğu açıklama, 14 Temmuz günü işten atılan Numan Duru'nun yaşadığı süreç ve çalışma koşullarını anlatmasının ardından sonlandırıldı.

TOMİS'ten Ford Otosan önünde eylem

Tüm Metal ve Otomotiv İşçileri Sendikası (TOMİS), Ford Otosan'da önceki hafta haksız bir şekilde işten çıkarılan üyeleri Numan Duru için 17 ve 18 Temmuz'da fabrika önünde eylem gerçekleştirdi.

"İşten atmalara son" önlükleri ve

"Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi! İşten atmalar yasaklansın!" pankartıyla sabah servis giriş saatlerinde yapılan eylemlerde polis ilk gün kaymakamlıktan izin alınmadığı gerekçesiyle işçilerin eylemini engellemeye çalıştı. Ancak TOMİS üyeleri sevrilerin çıkışına kadar eylem-

lerine devam etti.

Eylemin ikinci gününde de fabrika önüne polis yığınağı yapıldı.

Eylemi sürdüren işçiler ise Türk Metal ve Ford yönetiminin kirl işbirliğini ve işten atma saldırılarını teşhir ederek mücadelelerinin süreceğini vurguladı.

Emekçilerin direnişi sürüyor: OHAL işçi ve emekçilere karşı ilan edildi!

KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçilerin İstanbul'daki direnişi devam ediyor. Direnişçiler Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günleri Kadıköy Altiyol ve Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda oturma eylemlerini sürdürüyor. Eylemlerde teşhir konuşmaları yapan direnişçiler imza toplayarak açlık grevinde kritik aşamaya gelen Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya dikkat çekiyorlar. Direniş kararlılıklarını vurgulayan emekçiler, mücadele çağrısı yapıyor.

15 Temmuz günü **Bakırköy** Özgürlük Meydanı'nda eylemler sürerken emekçilere seslenen direnişçi kamu emekçisi Muhammed Sevinçtekin, iktidarın "darbecilerle mücadele" yalanıyla ileri-ci-demokrat kesime ve KESK'e saldırdığına dikkat çekerek, Türkiye'nin yüzde 50'sinin "terörist" ilan edildiğini belirtti. Erdoğan'ın OHAL için patronlara sarf ettiği sözleri de hatırlatan direnişçi kamu emekçisi, OHAL ile işçi ve emekçilerin mağdur edildiğini söyledi. **Kadıköy** Altiyol'daki eylemde de parasız, bilimsel, anadilde eğitim, parasız ve nitelikli sağlık hizmeti vb. talepler uğruna mücadele ettikleri için KHK'ların hedefi oldukları belirtilerek, devletin sermayeye hizmet etmesi ve emekçilere düşman olması teşhir edildi.

17 Temmuz günü **Kadıköy** Altiyol'da konuşan direnişçi emekçi Ali Haydar Arıkuşu "Direnme kararlılığımızı meydanlarda haykırıyoruz" diyerek hukuksuzca ihraç edildiklerine dikkat çekti. Kamu emekçilerinin birçok ilde direndiklerine değinen Arıkuşu "Saldırıları püskürte-

ceğiz" dedi. **Bakırköy** Özgürlük Meydanı'ndaki eylemde ise Bakırköylülere seslenen direnişçiler, AKP-cemaat ilişkisini teşhir ederek darbe girişiminin ardından "FETÖ" bahanesiyle işçi ve emekçilerin saldırıya uğradığını belirtti. On binlerce kamu emekçisinin hiçbir delile dayanılmadan hakız ve hukuksuz bir şekilde ihraç edildiğini anlatan kamu emekçileri; buna rağmen sadece 50-60 civarında kamu emekçisinin direndiğini belirtti. Kendilerinin haklı ve meşru olduğunu vurgulayan direnişçiler; 22 haftadır direndiklerini ve işlerine dönene kadar direnişlerini kararlılıkla sürdüreceklerini vurguladılar.

18 Temmuz günü Şirinevler met-

robüs çıkışında bildiri dağıtımı yapan emekçiler direnişlerini anlattılar. Dağıtımın ardından gerçekleştirdikleri basın açıklamasında ise tüm muhalif kesimlere gözaltı ve tutuklama saldırıları yöneltildiğine dikkat çekilerek, keyfi yönetim biçimini süreklileştirmek için OHAL'in uzatıldığı söylendi. Direnişçiler, "Hak verilmez alınır, haklar yasalardan önce gelir!" diyerek kurduğumuz sendikalarımızı ve kamu emekçilerinin haklı mücadelesini Kanun Hükmünde Kararnameler ile teslim alamayacaksınız. Asla AKP'nin memuru olmayacak ve sonuna kadar direneceğiz!" dediler.

19 Temmuz günü **Bakırköy** Özgürlük Meydanı'nda konuşan direnişçi Onur

Pekşen görev yaptığı bir okulda bir öğretmen taciz suçu sebebiyle açığa alındığını, kendisinin ise demokratik talepleri savunduğu için ihraç edildiğini hatırlatarak "Demek ki benim parasız eğitim, parasız sağlık istemem taciz suçundan daha ağır bir 'suçmuş'" dedi. **Kadıköy**'de yapılan açıklamada ise iktidarın darbe girişimini fırsat bilerek tek adam rejimini dayattığı, gasp edilen haklarına sahip çıkarların da polis terörüyle karşılaştığı ifade edildi. Açıklamada "Bizi geleceksiz, iradesiz, güvencesiz bırakmak isteyenlere 'hayır' diyoruz. 'Emeğimiz bizimdir' diyerek yıllardır yürüttüğümüz mücadeleye sahip çıkıyoruz" ifadeleri kullanıldı.

OHAL ve KHK'larla ihraç saldırılarına karşı Ankara Yüksel Caddesi'ndeki direniş her gün yaşanan polis saldırılarına rağmen devam ediyor.

15 Temmuz günü direnişçi Nazife Onay'ın da aralarında olduğu emekçiler, 13.30 açıklaması için Konur Sokak'ta bir araya geldi. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın 9 Mart'tan beri açlık grevinde olduğuna dikkat çeken ozalit açılarak "Nuriye, Semih onurumuzdur!" sloganıyla başlayan eylem, Nazife Onay'ın yaptığı açıklamayla devam etti. Eylem başladığı andan itibaren polis de "dağılın" dayatmalarında bulunurken açıklama yapıldığı sırada saldırıya geçerek 5 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltılar arasında, eylemi görüntüleyen Seyri Sokak ekibinden Oktay İnce de yer aldı.

Saldırılarına karşın Yüksel direnişi sürüyor

16 Temmuz günü 250. gününde olan Yüksel direnişinde sloganlarla 13.30 açıklaması için toplanan emekçiler "valiliğin yasak kararı"ni bahane

eden polisin saldırısıyla karşılaştı. "Dağılın" dayatmalarının ardından saldırıya geçen polis 5 kişiyi gözaltına aldı. Saat 18.00'de yapılmak istenen eylemde de

4 kişi gözaltına alındı.

17 Temmuz günü de öğle ve akşam açıklamalarına polis saldırıları sürerken, çekim yapanların da saldırıyı görüntülemeleri engellenmeye çalışıldı.

18 Temmuz günü de direniş ve polis saldırıları sürerken kalp rahatsızlığı olduğu belirtilmesine rağmen ilacını alması engellenen Cemile Karakaş işken-ceyle gözaltına alındığı araçta fenalaştı. Karakaş adli kontrol için hastanede gözetim altında tutulurken gözaltılar akşam üzeri serbest bırakıldı.

19 Temmuz gününde yapılan eylemde de 6 kişi gözaltına alındı.

Öte yandan, hakkında ev hapsi cezası verilen Yüksel direnişçisi Acun Karadağ da evinin bahçesinde eylemlerini sürdürüyor.

“Bir kişi de olsa dire

KHK'lar, Yüksel direnişi ve sendikal bürokrasi üzerine 18 Temmuz günü direnişçi kamu emekçisi Acun Karadağ ile konuştuk.

- Yüksel direnişi, açlık grevi direnişi, KHK'lara karşı direniş konusunda genel olarak ne düşünüyorsunuz? İhraç Komisyonu kuruldu, devlet kendince emekçilerin öfkelerini dindirmek için böyle bir yöntem oluşturdu. Bunlarla beraber saldırılar da yeni boyutlar kazanıyor. Ev hapsi saldırısı, geçtiğimiz günlerde son yayınlanan KHK... Bu konularda neler düşünüyorsunuz?

- 252 gündür devam eden bir Yüksel direnişi var. Direniş başladığında KHK'lara ve hukuksuzluğa karşıydı. Devlet dedi ki: “Canım istedi attım!” Biz de dedik ki: “Böyle bir şey yok, burası senin babanın çiftliği değil!” Devleti yöneten insanlar bu kadar ciddiyetsiz davranamazlar. Herhangi bir şeyi bahane edip muhalefete saldırıyorlar. Bu durum çok yerde çok kez anlatıldı zaten. Önemli olan onların saldırısı karşısında bizim ne yaptığımızdır. Direniş başladı ve büyüdü. Açlık grevi sürecinde bir zaman onu da görmezden geldiler. Açlık grevi açıklamasını ilk duyduğumuzda gözaltına alıp hemen “terör” damgasını bastılar. Saldırımı o kanaldan yürütmeye çalıştılar. O da çok talep görmedi, yani halkta çok karşılığını bulmadı. Devletin içişleri bakanı defalarca çıkıp “bunlar terör örgütü” dedi ama karşılığında Nuriye ve Semih'in sicil kayıtlarının temiz olduğu, hiçbir hüküm giymediği açıklandı. Devletin bir bakanı nasıl oluyor da hiçbir hükmü bulunmayan, haklarında mahkeme kararı bulunmayan insanlara “terörist” diyebilir diye düşünürken devletin en tepesindeki kalktı Selahattin Demirtaş'a da “terörist” dedi. Elinde hiçbir delil ve hüküm olmamasına rağmen -kaldı ki hüküm bile olsa hangi mahkemenin ne karar verdiği belli. Ev hapsi kararı istendi, bir hâkim ev hapsi kararı vermedi. İki gün imza koşulu ile bizi bıraktı. Ama bunlar ev hapsini onaylatana kadar bir hâkim aradılar. “Bizim kararımızı hangi hâkim onaylarsa orada hukuk var!” diyorlar. Nuriye ve Semih'in tutuklanmasının mantığı da budur. Aslında bütün insanların bunları düşünmesi lazım, devlet böyle mi yönetilir, hukuk böyle mi işler? Bu soruları insanların

kendi kendilerine sormaları lazım. Ve bu böyle devam edecek mi? KHK'larla, OHAL ile saldırılarla, böyle mi yönetileceğiz? Herkes kaygı içinde, hayatımızı böyle mi sürdüreceğiz? Esra Özakça da açlık grevine başladı, 55. gününde... Çok da zayıfladı. Açlık grevinin 60. gün belirtilerini göstermeye başladı. Nuriye ve Semih'in yürüyememe durumları şu an Esra'da da başladı. Başka açlık grevleri de var. Mesela TAYAD Başkanı Mehmet Güvel amca açlık grevine başladı. Onun açlık grevinin 17. günü. Kendisi Wernicke-Korsakoff hastası ve onun da bir açıklaması var. Diyor ki: “Nuriye ve Semih kurtulursa ben de kurtulacağım, onlar sakat kalırsa ben de kalacağım, onlar ölürse ben de öleceğim.” Yani bu kadar kararlı bir eylem. Çünkü kendisi açlık grevi ve ölüm oruçları'nın sonuçlarını çok yakından gören birisi. Bu ülkenin insanları çok acılar çekti. Görece daha büyük talepler vardı. Eskiden F tipleri vardı ve onlara karşı bir mücadele veriliyordu. Ama Nuriye ve Semih'in talebi bir hapsane tipinin kaldırılması değil. İşlerine geri dönseler zaten açlık grevi bitecek. Çok net, basit ve sade talepleri var. İki eğitimcinin taleplerini gerçekleştirme ve bu yüzden ölüme terk etmek vicdansızlık demiyorum. Onlarda vicdan aramıyorum zaten, ama gerçekten doğru bir devlet bakışı değil. Devlet bu iki eğitimci ile inatlaşsın, onları öldürsün sonra ne kazanacak? Biraz ekonomi ve patronlarla işi yürütmeye çalışıyor ama

bu rahatsızlık ekonomiye de yansıyor. Belki de onların ipini çekecek olan şey de ekonominin bozulması ve bunun görünür olması olacaktır. Ekonomi bozuk, devletin kasası boş, onu biliyoruz. Açıklamalar bunu gösteriyor. Tabi orası siyasilere ilgilendirir, Yüksel Caddesi ve benzer direnişler ise emekçileri ilgilendirir. Ekonominin batmasını bekleyerek kendimizi kurtaramayız. Sokak mücadelesi, sokağa çıkmak çok önemli. Sokakta durmak, insanlarla iletişim kurmak, onları bir yere toplamak çok önemli. Yüksel çok önemli, orası artık bir irade savaşına döndü. Ben oranın biteceğini düşünmüyorum. Nuriye ve Semih'in talepleri gerçekleşene kadar orada bir kişi de olsa direniş devam edecek. Bizi ev hapsine aldı, biter mi acaba diye düşündü, bitmiyor işte. Ta İstanbul'dan insanlar geldi ve bugün alana çıktılar. Abbasağa Parkı'nda eylem yapanlar bugün alana çıktılar ve gözaltına alındılar. Ve devlet çok ahlaksızca saldırı. O Abbasağa Parkı'ndan gelenlerden birisinin kalp rahatsızlığı var. Derdin ne? Bir kadına bu kadar şiddeti neden uyguluyorsun? Neyi kaybedeceksin? Ama evet, kaybedecekleri bir şey var. Şimdiye kadar çeşmenin başında durdular, açtılar çeşmeyi ve halktan akan her şeyi yediler-içtiler. Bütün serveti biriktirdiler. O çeşme kapanacak diye şimdi ödleri kopuyor. “Vatan, millet, bayrak” bunlar hep rantta kendilerine paravan yaptıkları şeyler. Yoksa normalde umurlarında bile değil. Bence ülkeyi batırmak için gelmişler.

Bunlar sermayenin bir aracı. Dünyadaki kapitalist krizin bir parçası da bunlar. Nasıl bütün ülkelerde ayaklanmalar var, şiddet var, polis var, bu ülkede de aynı şeyler oluyor. Sermayeye el ele vermiş halka saldırıyor. Çünkü kapitalizm krizde.

- İhraçların sayılarına baktığımızda 160 bini aştığı söyleniyor. Böylesi kapsamlı bir saldırının iktisadi bir arka planı da olduğunu biliyoruz. Devletin onlara yıldır neo-liberal politik hesapları var. Bir nevi devleti küçültme de diyebiliriz. Kamuyu özelleştirme de denebilir. 15 Temmuz darbe girişimi aslında bu konuda bir fırsat oldu.

- Zaten “Allah'ın lütfu” demesi de bundan... Neredeyse 7-8 yıl öncesinden iş güvencesine saldırmaya başladı. Ama o dönemde sendikaların eylemleri oldu. Türk Kamu Sen de, KESK de buna karşı bir şeyler söyledi. Bir türlü bu saldırıyı gerçekleştiremedi. Yani kamu personeli rejimi yasası çıkarmaya çalışıyordu. 657'ye saldırıyordu. Ama hukuken bu mümkün değildi. En fazla insanları emekli edip yerine birilerini almazdı ama bu da uzun sürecek bir şeydi. Darbeye niye göz yumdu? (Ben göz yumduğunu düşünüyorum, kontrollü darbe dedikleri budur) Darbe aracılığı ile “hem bunları tepeleriz, ayıklarız hem de kamuyu tasfiye ederiz” diye düşündüler. Aynı Hitler'in meclisi yaktığı Reichstag yangını gibi... Bu fırsattan istifade ederek personel rejimi yasasını devreye sokmak... Özelleştirme, hastaneler, okullar, devlet kurumları, geldiği günden beri tek tek bunları satmaya başladı. Adam geldi ve “babalar gibi satarım” dedi. Hiç kimse o zaman “kimin malını kime satıyorsun” diye sormadı. Herkes rantın bir parçası olmaya çalıştı. Muhalefet de böyle yaptı, iktidar da... “Yetmez ama evet” dönemi budur işte. “Bir şeyler değişiyor, yetmez, buraya evet”... Bunun böyle olacağı bilinmesine rağmen adamlar “biz tek başımıza yiyeceğiz” dediler. “FETÖ” ile çatışma da bu mantık üzerinden oldu. Liberal sol ile çatışma da budur, Ahmet Altanlar, Nazlı Ilıcaklar bugün neden hapisanede?

KHK'ların mantığı ise devleti bitirmektir. Devletin yaptığı işleri özelleştirmektir. Devlet memurluğunu bitirmektir. Bu çok açık ama görmezden mi geliniyor, düzeleceği mi düşünülüyor..? Ama öyle

enış devam edecek!”

bir şey yok! Devlet işi bitiyor. Onun için kalkıp rahatça söylüyor: “Devlet bunları besleyecek mi?” O kadar üstten ve ahlak dışı bir söylem ki... Kim kimi besliyor? Herkes emeğinin karşılığını alıyor, hatta onu bile alamıyor. Bunlar işveren-patron havasındalar, ülkenin patronu olmaya çalışıyorlar. Ama bu böyle gitmez, demokrasiyi görmüş biri tekrar senin sarayına dönmez. Normalde bu mantıkla bu iktidar muhalefete az bile saldırıyor. Daha sert de saldırabilir. İşte en kafadan karşı çıkan Selahattin Demirtaş’tı onu da tutukladılar. Tutuklanın, tutuklanmayı göze alın, biz nasıl tutuklanmayı göze alıyoruz? Koca koca partilersiniz. Size bu düzende ekmek yok, bunu bilip buna göre harekete geçin. Biz emekçiler olarak siyasi parti değiliz, mecliste bir şey söyleyemiyoruz. Bizim sözümüzü söyleyeceğimiz yer sokaktır.

- Geçtiğimiz günlerde KESK Genel Kurulu yapıldı. Biz Kızıl Bayrak olarak genel kurulu yakından izledik. Genel kurulda KHK'lara karşı mücadele, direnişler ve özelde Nuriye ve Semih'in açlık grevi direnişi kendine yer bulmadı. Bir mücadele programı ortaya konulmadı. Salondaki pankartlardan tut da yapılan konuşmalara kadar bu böyle. Böylesi bir genel kurulu da gözettiğimizde; ihraç edilmiş bir kamu emekçisi olarak KESK'ten bir beklentin var mı ve sendikaların bu durumu hakkında neler demek istersin?

- Eyleme başladığımızda önlük giydik ya, işte o önlüğün üzerinde hepimizin adı yazıyordu. Niye Eğitim Sen, KESK yazmıyordu? Çünkü biz oradan umudumuzu kaybetmiştik. Ben Eğitim Sen Genel Kurulu'na da gitmiştim. O salon boşken, o lüks otelin salonunda bir canlı yayın yaptım. Bütün pankartları görüntüledim, Nuriye ve Semih ile ilgili bir pankart yoktu. Dünyanın sahiplendiği, dünyadaki yazarların, sanatçıların, AİHM'in, Birleşmiş Milletler'in konu ettiği iki eğitimciyi sen bir sendika olarak neden -üstelik senin üye olmasına rağmen- bir afişe bile konu etmiyorsun? Bu ciddi bir sorun. Neden, çünkü sendikanın direnmek gibi bir niyeti yok. Taban çok rahatsız, bunu ben biliyorum. Bireysel konuşmalar da bunu gösteriyor. İzmir'den gelen bir psikiyatrist konuşma yapmış, demiş ki: “Yüksel Caddesi özneydi, oraya gitmediniz, ada-

let yürüyüşüne takılıp nesne olduk.” Beni yeni KESK Genel Başkanı Mehmet Bozgeyik aradı. Gerçi kendi bile aramadı, başkasının vasıtası ile bana ulaştılar, “başkan sizi ziyarete gelmek istiyor” dediler. Dedim ki “ben kalp ameliyatı geçirdim, üyesiydim, bir geçmiş olsun demedi, Yüksel'de defalarca gözaltına alındım yine aynı, o zaman da benim bir evim ve adresim vardı. Gelmek istiyorsa önce Yüksel'e gitsin, açıklamaya katılıp bir gözaltına alınsın öyle yanıma gelebilir” dedim. Çok bozuldular. Yani Yüksel'e gidip destek vermeyen buraya gelmesin. Buraya gelenler hep bizim direnişimize destek verenler. Sonuçta iktidar o direnişi bitirmeye çalışıyor. Ben burada 18.30'da açıklama yapıyorum. Onların her hamlesini boşa düşürmeye çalışıyoruz. Tutuklansak bile hapiste bile direnişe devam ediyorum. İşte Nuriye ve Semih'in durumu bu... Durum bu. Eğitim Sen ve KESK'ten ben bir şey beklemiyorum. Oradaki hâkim anlayışlar yıllardır oraya çöreklenmiş ve orada devrimci bir sendikalaşmayı engelleyen, önüne geçen, zaman zaman devlet ile uzlaşan, emekten ve emekçiden yana olmayan bir anlayış hâkim oralarda. Biliyoruz, üyelik devam ediyor ama bu, tabanla ilişkilerimizin kopmaması için. Yani üyelikle hiçbir sıkıntımız yok. Ama yönetime gelen hâkim anlayışla sıkıntımız var. Onlardan bir şey beklemiyorum, bu yeni yönetimden de bir şey beklemi-

yorum. Bize şov yapmayacaklar, eylem yapacaklar. Beni evde ziyaret edip, bunu haber yapıp gösteriş yapamazlar. Onlardan bunu beklemiyorum. Hiç beni görmesinler, adımları bile anmasınlar, Nuriye ve Semih'in bile adını anmasınlar, ama bir yerde direniş yapsınlar. 3 bin 500 üyesi işten atılmış bir sendika ne iş yapar? KHK'lara karşı eylem yapmıyorsa bu sendika ne iş yapar? Masada oturup çay mı içer? Sendika olmak sadece ihraçlara 3-5 lira para ödemek midir? Şurada birkaç komşuma rica etsem bana 100'er lira yardım yapabilirler. Sendikanın benim komşudan ve sıradan insanlardan farkı ne? Sokağa çıkacaksın, başka şansın yok! Ya da sarı sendika olduğunu, uzlaşmacı sendika olduğunu itiraf edeceksin. Adına devrimci sendika demeyeceksin. Mesela DİSK demeyeceksin. Normalde bu süreci çok güzel göğüsleyebilirdik. Çok büyük mitingler yapabiliydik. Ama adamlar yapmadılar. Hedef olmak istemiyorlar. O zaman o koltuğa oturmayacaksın arkadaş. Ama şimdi de devletin ve üyelerinin hedefisin. Bunun için benim KESK'ten umudum yok.

Bu yerel kimi direnişlerde de böylesi bir sorun oldu. Bir süre sendikayı beklediler. Baktılar ki çare yok, kendi eylemlerini kendileri yaptılar. Biz biraz daha öngörülüydük. Sendikadan bir şey çıkmayacağını daha önceki pratiklerinden biliyordum. 4+4+4 eylemlerinden vb. birçok eylemden belliydi. Adam ge-

lip miting topluyor, saldırı oluyor, sonra herkes sendikaya gidiyor, üstünü başını temizleyip ardından barlara dağılıyorlar. Böyle olan bir yerden ne bekleyebiliriz ki? Az çok okuyan insan bir sonraki adımı görmeli. Sadece sendika açısından da değil. İktidar için de bu böyle. Emperyalizmin izni ile iktidar olmuş birinden bir şey beklenmez. Bugünleri görüyorduk ve daha ötesini de görüyoruz.

- Peki bu parçalı tablo üzerinden söyleyecek olursak, direnişi nasıl büyütebiliriz?

Hiç kimse beklemesin. İhraç edilen kimse yerinde durmasın ve direnişe geçsin. Kimse bir önder-lider vb. beklemesin. Nerede bir direniş varsa oturup büyütülmeli. Çünkü direnen insanlar güvenilir insanlardır. 15-20 gün süren bir eylem bir gün bitebilir. Ama 252 gündür süren bir eylem direnen insanların yapabileceği bir şeydir. Bu direnişe gidin mutlaka. Mesela ben her direnişe gitmiyorum, yarın bir gün “ben direnişi bitirdim, pes ettim” dese boşa düşmüş oluruz. Ama sonuç almaya odaklı direnişler vardır. Yüksel böyle mesela, oraya gidin, direnişi büyütün onlar da kazansın siz de kazanın. Nuriye ve Semih'in direnişinden bir kapı açılacak. KHK'lara karşı direniş anlamında. KESK'ten, Eğitim Sen'den bir fayda yok. Buradan herkese söylüyorum. İhraç edilen kimse bir lider beklemesin. Otursun bir yerde gözaltına alınsın. Ne olacak ki, bak ben kalp hastasıyım, gazıydı, gözaltısındı, ne oldu öldük mü? Kaldı ki ölsek ne olur? Böyle onursuzca mı yaşayalım, sürünerek mi yaşayalım? İşte 7 bin insan daha atılmış. Atılan polislerle asla işim olmaz. Bunlar yalvarsalar, yanımıza gelseler kabul etmeyiz. Onlar Ali İsmail'in, Berkin'in, Ahmet Atakan'ın, Abdullah'ın katilidir. Ama doktor, mühendis vb. dini siyasi görüşü beni ilgilendirmiyor. “Ben direnmek istiyorum, hakkımı istiyorum” desin, yanımıza gelsin, kesinlikle kabul ederiz. Bir tek polisleri kabul etmeyiz, onlar kendi vicdanlarında cehennemlerini yaşasınlar. Polisler neye hizmet ettiklerini çok iyi biliyorlar. Tüm pislikleri biliyorlar kendileri de o pisliğin bir parçası. Umarım hepsi atılır ve bize yaptıkları zulmün bedelini öderler. Ama polis olmayan ve direnmek isteyen herkes gelebilir, gelmelidir.

SIO Automotive'de taşeron güvenlik işçilerinin direnişi üzerine

Kapitalist üretim ve mülkiyet ilişkileri toplumun ezici çoğunluğunu mülksüzleştirerek onu yoksulluğa ve sefalette itmiştir. Burjuvaziye sunulan lüks ve şaşaalı yaşam kapitalist üretim sistemi tarafından işçi sınıfının emeği üzerinden yükselir her gün. İşçi daha fazla ürettiğçe emeği daha ucuz meta haline gelir ve onun yoksulluğu derinleştikçe kapitalistin zenginliği daha da büyür.

Emek ve sermaye arasındaki çelişki gündelik yaşam içerisinde işçilerle patronlar arasında sürekli birbirini karşı karşıya getirir. Bu sürtüşme zaman zaman kapalı veya cepheden açık bir şekilde yaşanabilir.

TAŞERON ÇALIŞAN GÜVENLİK İŞÇİLERİNİN SORUNLARI

Hemen hemen her iş kolunda olduğu gibi güvenlik iş kolunda da dizginsiz bir sömürü mevcut. Taşeron güvenlik işçilerinin genel olarak yaşadıkları sorunların başında uzun çalışma saatleri, güvencesiz ve esnek çalışma, sigorta primlerinin eksik yatması, düşük ücretler vb. gelmektedir. Taşeronluğun kaldırıldığı ilan eden sermaye devleti, tam tersine taşeron çalışma sistemini çıkardığı yasalarla kalıcılaştırmış, patronlar lehine adeta güvence almıştır.

Dizginsiz sömürünün olduğu bu sektörde de sendikal örgütlenme süreçleri genelleşmeye, çoğalmaya başladı. Bunu görmek için geçen yıl Çorlu'da olmak üzere Trakya'nın birçok il ve ilçesinde taşeron güvenlik işçilerinin örgütlenme deneyimlerine bakmak yeterli. Bir öncü güvenlik işçisinin sendikal örgütlenmeye önyak olması güvenlik işçilerinin örgütlenme arayışına zemin oluşturdu. İşte bu koşullarda, birkaç ayda sınıfın hak alma iradesine duyulan inançla Çorlu, Süleymanpaşa, Tekirdağ Büyükşehir belediyelerinde taşeron güvenlik işçileri Güvenlik Sen'e üye oldular, örgütlendiler.

Aynı öncü işçi arkadaşımız Çorlu Belediyesi'nden atıldıktan sonra bu sefer taşeron firma olan DAG güvenliğe girip Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şubesi'nin örgütlü olduğu SIO Automotive fabrikasında çok daha zorlu koşullarda çalışmaya başlamıştır.

SIO Automotive fabrikasında güvenlikte 12 saat 2 gün gündüz, 2 gün gece olarak çalışılmakta idi. Sigorta primlerinin eksik yatması, çoğu zaman maaşların gecikmesi, güvenlik harici iş yapma, geleceği görememek gibi sorunlar yaşan-

Zenginlik burjuvazi için arttıkça işçi sınıfının yoksulluğu daha da derinleşiyor, çelişkiler çoğalıyor. Öncü güvenlik işçisi arkadaşlarımız tüm sınırlılıklara ve imkansızlıklara rağmen zor koşullar altında direnme iradesi ortaya koymuştur. Bir dizi saldırı ile yüz yüze kalan Trakya işçisine bugün Işık ve Uluç işçi sınıfının çaresiz olmadığını bir kez daha göstermiştir.

makta idi.

Nitekim sendika üyesi öncü taşeron güvenlik işçileri 6 aylık bir zaman diliminde Güvenlik Sen'in örgütlenmesini yaparak kölece çalışma koşullarına karşı taleplerini dillendirdiler. "Kadro istiyoruz", "sigorta primlerimiz yatırılın" talepleriyle yola çıktılar, işten atıldılar. Ardından atılan öncü güvenlik işçileri "Taşeron düzeninizi yıkacağız!" şiarını yükselterek direnişe başladı.

SIO Automotive fabrikasının üretiminde ise, çalışma koşulları taşeron işçilerinin çalışma koşullarından çok farklı değil. Ağır çalışma koşullarından kaynaklı kas yırtılması, bel ağrıları, eklem bölgelerindeki sıvının azalması gibi birçok meslek hastalığına sahiptir burada işçiler.

FİİLİ, MEŞRU MÜCADELE BAŞLIYOR

İşçilerin hedef ve talepleri sendikalı ve kadrolu olarak çalışmak, taşeron şirketi tarafından çalınan haklarının geri iadesidir. Aynı zamanda sınıfın öncü işçileri

olarak hak alma mücadelesinde dilenmenin değil direnmenin gerektiğini gösterebilmek, sınıfa güç verebilmek, sınıfa OHAL koşullarında dayatılan karanlıkta ışık olmak, mücadelenin önünü açmak, örnek olabilmektir. Diğer önemli bir noktaya ise sınıfa karşı sınıf tutumuyla sermayeden ve onun yedeği durumundaki sendikal bürokrasiden hesap sormaktır.

Direnişçi arkadaşlar ilk bize gelip direnişin taleplerini, nasıl olacağı konusunda düşüncelerini bizlerle paylaştıklarında, bizden destek istediklerinde büyük bir heyecan duyduk ve tereddütsüz böylesi bir mücadelede yanlarında olacağımızı söyledik. Çünkü sınıf bilinci mücadele içinde oluşur, örgütlü bir faaliyet temelinde korunur ve geliştirilir.

Atılan işçi arkadaşlar yerelde bulunan tüm kamuoyuna ulaşarak başlayacak olan direnişlerine desteğe çağırılmışlardır. Başta Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şubesi'ne gidilmiştir. Metal İşçileri Birliği'nin (MİB) de olduğu ziyarette yaşananlar ibret vericidir.

Öncü işçi arkadaşımız neden atıldıklarını, SIO'daki taşeron saldırısının toplam bir sorun olduğunu, onları da ilgilendirdiğini, kendilerinin de DİSK'e bağlı bir sendikada örgütlendiklerini vb. anlattılar. Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şubesi örgütlenme uzmanı olarak orada bulunan Uğur Yurtkul daha direnişle ilgili hiçbir şey demeden "SIO'yu neden seçtiniz, amacınız ne? Sizin sorunuzla ilgili SIO yönetiminin bir suçu yok!" diyerek patron ağzı ile konuşmaya başladı. Ayrıca direnişi seçen işçileri ve avukatlarını tazminat peşinde olmakla, "çorbacılık"la itham etti. Direnişle ilgili işçilerin yanında yer almayan patroncu "uzman" bu söylenenlere sinirlenen işçiye 30 yıldır "devrimci" olduğunu, bedel ödediğini söyleyerek öncü işçiyi susturmaya çalıştı.

Öncü işçi arkadaşlar direnişe sahip çıkmayıp SIO yönetiminin yanında saf tutan "uzman"ı DİSK'in devrimci geçmişine saygılı olmaya davet etti. MİB'li arkadaşımız da sendikaların işçilerin olduğunu, kimsenin de tekkesi olmadığını

nı ifade ederek buraların bedel ödeyen devrimci işçilerin olduğunu ifade etti. Direnişçi işçilerin tam da direnişi seçerek DİSK'in devrimci geçmişine sahip çıktığını ifade etti. 30 yıldır "devrimci" olan uzman yetkili olmadığını, direnişe destek için şube başkanıyla görüşülmesi gerektiğini ifade etti. Direnişçilerin şube başkanı Beyhan Vatansever'in telefon numarasını istemesi üzerine "uzman" bende yok diyerek kaba bir yalanla savuşturdu.

DİRENİŞİN SÜRECİ

SIO Automotiv fabrikasının merkezden bir hayli uzak, geniş tarlaların arasında, diğer fabrikalarla sınırları olmayan bir noktada olması aslında bir dezavantajdı. Sınıf devrimcileri ve direnişçiler tüm imkanları seferber ederek direnişi ciddi bir iradeyle süreklileştirmeye çalışmışlardır. Direnişi salt kendi talepleriyle sınırlamayan öncü işçiler, sınıf dayanışması, sınıf tutumu, sendikal bürokrasi, DİSK geleneği üzerine hazırlanan 4 bildiriye fabrika önünde 12 gün içerisinde işçilere ulaştırdılar. Taleplerinin ne olduğunu, sendikanın ve mevcut yasaların nasıl işlediğini yazan bildirimlerle üretimdeki SIO işçilerine seslendiler. Yanı sıra, biri fabrika önünde diğeri Çorlu Belediye Meydanı'nda olmak üzere iki basın açıklaması yaptılar. Ayrıca Çorlu Deri Sanayi içinde yapılan açıklamaya destek oldular. Direnişin ilk günlerinde KHK'larla işten atılan Nuriye ve Semih için ve Yazaki'de işten atılan Dilek Gültekin için destek mesajlarını gönderdiler. Direnişin kendi dar sınırları içerisinde kalmaması için özen gösterdiler.

Direnış iradesi sendikal bürokrasiyi yerden yere vururken, DİSK'in devrimci işçilerin canı ve kanı pahasına bedellerle kurulduğunu tüm kamuoyuna hatırlatmıştır. Etkili bildirimleri fabrika içinde yankı yapmıştır. Her bildiriye ilgiyle alan, ajitasyonları ilgiyle dinleyen işçilerde fabrika yönetimine ve sendika bürokratlarına karşı öfke birikmeye başlamıştır. Çünkü bir önceki dönem yapılan sözleşme beklentilerine yanıt vermemiştir. Eriyen maaşlar, ağırlaşan iş yükü ve baskı işçilerde "hiçbir şey yapamayız!" karamsarlığı yaratmıştı. Dahası, kadrolu ve sendikali olan işçiler bile taşeronla geçirilirken sessiz kalan, kapı önünde hak almak için mücadele eden işçileri görmezden gelen Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şubesi'nin yeni sözleşme döneminde ne yapacağı açıktı. Tam da böyle bir dönemde direnişe geçen işçiler üretimdeki işçilere nasıl bir yol-yöntem izlenmesi gerektiğini anlatmaya çalışmış, bu sorumlulukla davranmıştır.

Bu kapsamda işçileri birliğe, mücadeleye çağırın; sözün, yetkinin ve kararın onlarda olduğunu anlatan ajitasyonlar yükseltilmiştir. Yönetim bu ajitasyonlardan o kadar rahatsız oldu ki sonrasında işçi servislerini içeriden kaldırmaya başladı. Bu da yetmedi, servisleri giriş

kapısına ters yerleştirdiler, arka kapıdan çıkartarak direnen işçilerle fabrika içindeki işçilerin temas noktasını ortadan kaldırmaya çalıştılar.

Tüm bunlar yaşanırken Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şubesi burada ne iş yapıyor? Direnişi görmeyen, yok sayan bir sendika TİS sürecinde nasıl bir hat izleyeceğini de çok açık bir şekilde göstermiştir. Bunları direnişçi arkadaşlar hemen hemen hergün fabrika önünde kendilerine sordular. Biz de buradan soruyoruz: Birleşik Metal İş Sendikası Trakya Şubesi'nin bu fabrikadaki görevi nedir?

MÜCADELE EDENLERE, SINIFIN ÇIKARLARINA SAHİP ÇIKAN SINIF DEVRİMCİLERİNE HAZIMSIZLIĞIN NEDENLERİ ÜZERİNE....

Direnışin ikinci haftası Birleşik Metal İş Sendikası Trakya Şubesi artık karalama kampanyasına başlamıştır. Sonuçta örgütlü olduğu bir fabrikada başlayan bir direnişi görmezden gelme tutumunun üretimde çalışan işçilere ve kamuoyuna bir açıklaması olması gerekiyordu. Nitekim her zaman sarfettiği argümanları devreye soktu. "Onlar terörist, teröristlerle geziyorlar, amaçları farklı!" Sermayenin has sendikası olan Türk Metal'in biz sınıf devrimcilerine, öncü işçilere yönelik kullandığı bu argümanları Birleşik Metal-İş Sendikası da kullandı. Biz şaşırmadık, Daiyang SK direnişinde de benzer bir tutum sergilemişlerdi.

Onlara göre sınıf devrimcileriyle hareket edenler işsiz kalıyor, fabrikalar ise kapanıyormuş? Birleşik, fiili, meşru mücadeleye hattını savunan, işçi inisiyatifini geliştirmeyi esas alan sınıf devrimcilerinin pratikleri ortadadır. Greif her şeyi anlatıyor!

Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şubesi'nin seceresine bakalım bir de:

- Fabrikasını işgal eden EGO işçisini jandarma gelecek diye dışarıya çıkardılar
- Vatan Kablo, Teknik Alüminyum, Dinex, Disa Yalçın Makina, Trakya Döküm, Winkelman başta olmak üzere daha birçok fabrika örgütlenmesinde işçileri yanı yolda bıraktılar.

- Devrimci avukatları karaladılar. İşçilerin hukuki süreçlerine ise kâr alanı olarak baktılar.

DİSK'İN ASIL TARİHİNİ SAVUNMAK, SAHİPLENMEK BÜROKRATLAR İÇİN KÜFÜR ANLAMLI TAŞIYOR!

Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şubesi yönetimi öncü işçilere ve sınıf devrimcilerine yönelik aynı tarz karalamaları sürekli yapar hale gelmiş bulunuyor. "Teröristler, onlarla gezenler de terörist, işten attıracağız, fabrikaya düşmanlar, Türk Metal'ci bunlar..." Arkamızdan konuşulan bu sözler üzerine 13 Temmuz Perşembe günü şube başkanı Beyhan Vatansever'i arayıp "Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası olarak bize dönük bir

takım sözlerinizi konuşmak üzere biz ve direnişçi arkadaşlar sendikanıza geleceğiz" dediğimizde sendika binalarına kilit vurup ortadan kayboldular. Çıkmaya çalışmaya arkamızdan söylediğiniz sözlerinizi açıkça söyleyin, dün inkar ettiniz, hala inkar ediyorsunuz. Sendikal bürokrasi kendine yakışanı yapıyor. Çamur at izi kalsın istiyor fakat yine olmadı, olmayacak! Çünkü artık Trakya başta olmak üzere siz ve sizin gibi bürokratların kirliliği, yöntemlerini herkes biliyor, sizleri tanıyorlar. Artık yolun sonuna geldiniz, bunun farkındasınız.

Bizler işçi sınıfı davasına inanan sınıf devrimcileriyiz. Sınıfın çıkarları bizim için önceliklidir, açıklık ilkimizdir. Değerlerimiz devrimcidir. Aynı ışık kardeşimizin yükselttiği ajitasyonda olduğu gibi;

"Anlaşılan o ki SIO Genel Müdürü Kemal bey SIO'daki sendikacıları görüp rahatlığa kapılmış. Kemal bey şahsında tüm patronlara sesleniyoruz; DİSK bünyesindeki sendikaların koltuklarını hasbelkader gasp etmiş üç beş soytarıya bakıp da yanılmayın. DİSK devrimci genç işçilerin canları pahasına işkencehanelerde ödedikleri bedellerle kurulmuş ve işçi sınıfının yüreğine kazınmış bir konfederasyondur. Buradayız, DİSK üyesi devrimci güvenlik işçileriyiz. DİSK'e çöreklenmiş, satılmış sendikacılarla birlikte taşeron düzenini yıkacağız!"

DİRENİŞİN KAZANIMLARI

Direnışçilerin yarattığı dinamizm diğer işçi bölüklerini de etkilemiştir. Örneğin o süreçte deri sektöründe yine örgütlenme çalışmasından kaynaklı işten atılan bir deri işçisi arkadaşımız öncü işçi arkadaşların açtığı direniş çizgisinden etkilenerek patrone hesap sormuştur. Belki hayatında ilk kez de olsa atıldığı fabrikanın önünde patronundan hesap sorarken işçileri birliğe dayanışmaya çağırmıştır. Yanı sıra uzun yıllardır ilk defa Çorlu Deri Organize içinde eylem yapılmıştır.

SONUÇ OLARAK

SIO Automotive direnişi imza kampanyası ile halen sürmekte. Lüleburgaz'da, Edirne'de, Çorlu'da "Taşeron çalıştırılmaya izin vermeyeceğiz!" talebiyle imza standları kurulmaya başlandı.

İşçi sınıfı sermaye diktatörlüğünün OHAL'ine rağmen direnmeye, mücadele etmeye devam ediyor. Çünkü en başta da söylediğimiz gibi, zenginlik burjuvazi için arttıkça işçi sınıfının yoksulluğu daha da derinleşiyor, çelişkiler çoğalıyor. Öncü güvenlik işçisi arkadaşlarımız tüm sınırlılıklara ve imkansızlıklara rağmen zor koşullar altında direnme iradesi ortaya koymuştur. Bir dizi saldırı ile yüz yüze kalan Trakya işçisine bugün Işık ve Uluç, işçi sınıfının çaresiz olmadığını bir kez daha göstermiştir.

TRAKYA'DAN SINIF DEVRİMCİLERİ

2 ayda 353 işçi yaşamını yitirdi

Çalışma Bakanlığı'nın "hedef sıfır kaza" kampanyasının ikinci ayı bitirken 13 Mayıs-12 Temmuz tarihleri arasında en az 353 işçi iş cinayeti sonucu yaşamını yitirdi. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi'nin yayınladığı raporda, 13 Mayıs günü adı iş cinayetleriyle anılan 3. Havalimanı inşaatında Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mehmet Müezzinoğlu'nun katılımıyla 'İş Sağlığı ve Güvenliği Hedef Sıfır Deklarasyon' imza töreni düzenlendiği hatırlatıldı. "İş kazaları azalıyor" iddiasının aksine AKP döneminde en az 20 bin işçinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiğine dikkat çeken raporda, sendikal örgütlenme özgürlüğünün tanınması, güvencesiz çalışma biçimlerinin yasaklanması ve çalışma sürelerinin düzenlenmesi gerektiği ifade edildi. Çalışma bakanının, AKP'yle birlikte iş cinayetlerinin yüzde 40 azaldığı söyleminin gerçeği yansıtmadığı belirtilen raporda, sömürü üzerinden büyüyen 250 uluslararası müteahhit arasında 40 Türk inşaat şirketinin yer aldığına dikkat çekildi.

"Sıfır kaza" kampanyasının iki ayında en az 78 inşaat işçisinin yaşamını yitirdiği belirtilen raporda ölümlerin yüzde 67'sinin yüksekte düşme ve ezilme/göçük nedeniyle olduğu ifade edildi. İnşaat iş kolunun toplam istihdamının yüzde 7'sini oluşturduğu ancak mevsimsel, sözleşmeli ve kayıt dışı çalışmanın hakim olduğu belirtildi. Raporda; "İnşaat işkolu aynı zamanda 1/3 oranla kayıt dışı çalışmanın en yüksek olduğu sektör. Yıllar itibarıyla kayda değer bir düşüş yaşanmaması bakanlığın kayıt dışı çalışmaya karşı başlattığı çalışmaların bir katkısının olmadığı ya da bu çalışmaların işveren teşviklerinin oldukça yoğun olduğu bu sektöre uğramamış olduğunu da gösteriyor" denildi.

Göçmen işçilerin daha da az ücret aldığına da dikkat çekilen raporda inşaat işçilerinin işsizlik maaşından, son 120 gün kesintisiz çalışmış olması üzerine 3 yıl içinde 600 gün prim ödemesi gerektiği şartı nedeniyle yararlanamadıkları söylendi. Uzun çalışma saatlerinin yanı sıra işçilerin şantiyelerde çok kötü koşullarda barındığı da söylenen raporda Esenyurt'ta 11 işçinin çadır yangınında, Ümraniye'de konteynerda 4 işçinin yaşamını yitirmesi hatırlatıldı. 2017 Ocak istatistiklerine göre iş kolundaki işçilerin yalnızca yüzde 3'ünün örgütlü olduğu belirtilen raporda iş kolunda 2016 yılında 28 eylem yapıldığı söylendi.

Uğur Konfeksiyon saldırılarına kadın düşmanlığını da ekledi!

Tacize sessiz kalma!

Geçen sene sendika düşmanlığı ile gündeme gelen Uğur Konfeksiyon bu sefer de kadın düşmanı tutumlarıyla gündemde.

İş yerlerinde, özellikle de tekstil sektöründe kadın işçilerin karşı karşıya kaldığı taciz olaylarından bir tanesi de geçtiğimiz ay Uğur Konfeksiyon'da yaşandı. Evli, iki çocuk sahibi, Uğur Konfeksiyon'da İŞKUR İşbaşı Eğitim Programı kapsamında yeni işe girmiş bir kadın işçi, eşi de aynı fabrikada çalışan bir erkek işçinin tacizine uğradı. Kadın işçinin telefonuna kendisini rahatsız eden mesajlar geliyordu. Bu duruma sessiz kalamayan kadın işçi tacizci işçiyi iş arkadaşlarına teşhir ettikten sonra fabrika yönetimine şikayet etti ve tacizci işçinin işten atılmasını talep etti.

Tacize uğrayan kadın işçinin şikayettinin ardından fabrikada yaşananlar ise kadına yönelik taciz-tecavüz olaylarının sınıfsal boyutunu gözler önüne sermekte. Uğur Konfeksiyon yönetimi İş Kanunu çerçevesinde değerlendirildiğinde dahi

tacizci işçiyi işten atması gerekirken, kadın işçiyi kandırmayı tercih etmiştir. Yönetim, tacizci işçiyi tazminatsız bir şekilde işten attığını söylemiştir. Bunun üzerine kadın işçi fabrikada çalışmaya devam etmiştir. Ancak İşbaşı Eğitim Programı'nın süresinin dolduğu gün kadın işçi fabrikaya gittiğinde tacizci işçinin işe devam ettiğini görmüştür. Kadın işçinin duruma tepki göstermesinin üzerine yönetim erkek işçinin avukat tuttuğunu, kendilerini tazminat davası açmakla tehdit ettiğini ve mecburen işe aldıklarını söylemiştir. Kadın işçinin ise İşbaşı Eğitim Programı'nın sonlanması fırsat bilerek fabrika ile ilişkisi kesilmiştir.

Fabrika yönetiminin kadın işçiyi kandırdığı ortadadır. Açık bir şekilde görülmektedir ki fabrika yönetimi tacizci işçiyi korumuş, tacize uğrayan kadın işçiyi işten atmayı tercih etmiştir. Hukuki açıdan başlarının derde girmesini istemeyen fabrika yönetimi kadın işçinin İşbaşı Eğitim Programı süresinin bitmesini beklemiş, bu süreçte de kadın işçiyi

tacizci işçiyi işten attık yalanını söylemiş ve inandırıcı olabilmek için de bu süreçte tacizci işçiyi izne çıkarmıştır. Kısacası fabrika yönetimi tacizciyi koruyarak yapılan ahlaksızlığa ortak olmuştur.

Uğur Konfeksiyon'da yaşanan olay ve fabrika yönetiminin aldığı tutum kadın işçilerin yaşadığı çifte sömürü ve zorlukları bir kez daha tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermiştir. Bedava ve güvencesiz işçilik anlamına gelen İşbaşı Eğitim Programı ile sömürülen kadın işçi tacizle karşı karşıya kaldığında da adeta cezalandırılmıştır. İşçi-emekçi kadınlar nasıl ki sokakta, evde tacizle karşı karşıya kaldıklarında hukuki yollarla dahi haklarını aramaları engelleniyor, tacizciler adeta ödüllendiriliyorsa; iş yerlerinde de benzer durumlar yaşanmaktadır. Bu durumda yapılması gerekeni ise Yazaki Direnişçisi Dilek Gültekin

göstermektedir. Fabrikada yaşanan taciz olaylarına sessiz kalmadığı ve fabrikada örgütlenme çalışması yürüttüğü için işten atılan Dilek Gültekin başını önüne eğip gitmek yerine direnişe geçmeyi tercih etmiştir.

İşçi-emekçi kadınların iş yerlerinde karşı karşıya kaldıkları taciz, mobbing ve sömürüye karşı birlik olmaktan ve korkusuzca mücadele etmekten başka yolu bulunmamaktadır.

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak Uğur Konfeksiyon'da yaşanan sürecin takipçisi olacağımızı ve tacize uğrayan ve işten atılan kadın arkadaşımızla elimizden gelen tüm dayanışmayı sergileyeceğimizi ilan ediyoruz.

KÜÇÜKÇEKMECE İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONU

15 Temmuz darbe girişiminin ardından Tayyip Erdoğan, rüzgarı kendi yönüne çevirerek, olaydan sonuna kadar faydalanmaya çalıştı. Daha ilk gece yarısında tüm halkı "demokrasi nöbetleri"ne çağırdı. Bir aya yakın süre her yerde sahte "demokrasi nöbetleri" tutuldu.

Fakat Tayyip Erdoğan'ın demokrasi anlayışı darbe girişimi sonrasında tüm açıklığıyla ortaya serildi. OHAL ve KHK'ların kimlere karşı uygulandığını, "demokrasi" dediklerinin kimin için demokrasi olduğunu yaşayarak gördük. 15 Temmuz gecesi TV kanallarından başı kesilen askerleri izledik. Dinci-gerici iktidarın beslediği İŞİD çetelerinin sokaklarda satırlarla dolaştığını film izler gibi izledik.

OHAL ve KHK'lar ile ilk önce "FETÖ" adı altında operasyonlar yapılmaya başlandı. Askerler, polisler, valiler, kaymakamlar vs. devlet görevlileri onar yirmişer görevden alındı ve tutuklandılar. Yine "FETÖ" ile suçlanan sermaye sahipleri gözaltına alındı ve birçoğu tutuklandı.

Kısa bir süre sonra sıra, Erdoğan'ın asıl hedefi olan muhalif kesimlere geldi. İlerici, demokrat, solcu binlerce kamu emekçisi ihraç edildi. Akademisyenler, öğretmenler görevden alındılar. Toplam 1125 dernek, 15 üniversite ve 19 sendika kapatıldı. Kapatılan dernekler, radyo

15 Temmuz'un birinci yılında sahte demokrasi nöbetleri!

ve TV kanalları arasında işçilerin haklarını savunan, Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) başta olmak üzere demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi veren, kültür-sanat alanında faaliyet gösteren kurumlar vardı. Kısaca kapatılan derneklerin çoğu AKP iktidarına ve onun temsilcisi olduğu bu düzene muhalif derneklerdi. Tayyip Erdoğan'ın, "Biz OHAL'i devleti 'FETÖ'den temizlemek için yaptık" yalanını görmek zor olmadı.

Bu saldırılardan işçi-emekçi grevleri de payına düşeni aldı. 21 Temmuz 2016'dan bugüne 5 grev yasaklandı. Böylece AKP döneminde yasaklanan grev sayısı 13'e ulaştı. AKP'nin OHAL döneminde yasakladığı ilk grev Asil Çelik grevi oldu. Ardından Akbank'ta BANKSİS üyelerinin, sonra Kristal-İş üyesi Şişecam işçilerinin, son olarak da Mefar İlaç Fabrikası'nda Petrol-İş'e üye işçilerin grevleri yasaklandı. Direnişe çıkan işçiler ise polisin azgın saldırısına maruz kaldılar.

Öte yandan AKP iktidarı, yok saydığı ve ötekileştirdiği Kürt halkına karşı acımasız saldırılara devam etti. Kürt illerinde neredeyse taş üstünde taş kalmadı diyebileceğimiz olaylar yaşandı.

AKP iktidarının dinci-gerici politikalarının öteki bir hedefi de kadınlar oldu. Dönem boyunca dinci-faşistlerin kadını yok sayan, aşağılayan açıklamaları eksik olmadı. Bu açıklamalardan cesaret alan gerici yaratıklar, pervasız saldırılara yöneldiler. Şort giyenler, yürüyüş yapan hamile kadınlar sokak ortasında dövüldüler, tartaklandılar, aşağılandılar. Saldırganlar ise göstermelik gözaltılarından sonra serbest bırakıldılar.

Bir yılın sonunda, Recep Tayyip Erdoğan tekrar "demokrasi nöbetleri" tutulmasını ve herkesin katılmasını istedi. Yukarıda kısaca özetlemeye çalıştığımız gerçekler, demokrasinin kimin için olduğunu anlatmaya yeter de artar bile. Şimdi demokrasi nutukları atan Erdoğan ve onun şürekasına soruyoruz:

1) Sizin demokrasi anlayışınız, binlerce kamu emekçisini burjuva hukukunu dahi ayaklar altına alarak ihraç etmek midir?

2) Demokrasi, işçilerin grevlerini yasaklamak mıdır?

3) Bir avuç sermayedarın kazancını korumak için işçilerin iş cinayetlerinde katledilmesini (Soma'da olduğu gibi) izlemek mi demokrasidir?

4) Demokrasi dediğiniz, size muhalif olan herkesi gözaltına almak, cezaevine koymak mıdır?

5) Kadınların aşağılanarak, yok sayılarak kadınların sokak ortasında dövülmesi, taciz ve tecavüz edilmesi mi demokrasi oluyor?

6) Minicik çocuklara cemaat yurtlarında ve sokaklarda tecavüz edilmesini izlemek, hatta tecavüzcülere sahip çıkmak hangi demokrasiye giriyor?

7) Demokrasiden kastınız, bugün işini geri istedikleri için açlık grevinde olan Nuriye ve Semih'in ölmelerini beklemek midir?

Sizin demokrasi anlayışınız için daha çok soru sorulabilir ama bu kadarı bile yeterli, verecek cevabınız varsa. Biz işçi ve emekçiler, sizin dinci-faşist zorbaliğinizden başka bir şey olmayan kanlı demokrasinizi istemiyoruz. Şunu unutmayın ki ellerinizde işçilerin, emekçilerin, kadınların, çocukların, ezilen yok sayılan halkların kanı vardır. Elbet bir gün, akıtılan bu kanın ve gözyaşının hesabı sorulacaktır. İşçi sınıfı sizi de tıpkı geçmişteki iktidarlar gibi tarihin çöplüğüne atacaktır. İşte o zaman bir fare gibi kaçacak delik arayacaksınız, bunu sakın aklınızdan çıkarmayın...

İZMİR'DEN EMEKÇİ BİR KADIN

Kızıışan hegemonya kavgası ve Almanya-Fransa ekseninin savaş hazırlıkları

Emperyalist devletlerin dünyaya hakim olma amaçlı nüfuz mücadeleleri gitgide kızışıyor. İktisadi, ticari, siyasi-diplomatik ve askeri her alanda aralarında kıyasıya bir rekabet var. Bunlarla bağlantılı olarak ilişkilerinde de değişiklikler oluyor. Bu arada güç dengeleri değişiyor, yeni güç odakları oluşuyor. Tüm bu gelişmeleri gözeterek iddialarını, stratejik amaç ve hedeflerini yeniden tanımlıyorlar, buna göre pozisyon alıyorlar.

Düne kadar açıktan ABD'ye kafa tutmaktan kaçınan diğer emperyalistler artık "biz de varız" diyerek öne çıkmaktadırlar. Bu güçlerden biri de Avrupa Birliği (AB), esasta da Almanya-Fransa eksenidir.

DEĞİŞEN GÜÇ DENGELERİ VE ÇATIŞAN ÇIKARLAR

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı, ABD'nin her alanda ve her bakımdan mutlak üstünlüğü ile sonuçlandı. ABD, savaşın galibi olarak, dünyanın tartışmasız yeni lideri olarak öne çıktı, buna uygun pozisyon aldı ve sistem adına sorumluluklar üstlendi. Örneğin, savaşın birinci dereceden suçlusu olan, savaştan yenik çıkan ve ekonomik alanda tam bir yıkıma uğramış Almanya'nın imdadına ABD yetişti. Marshall Planı ile yardımda bulundu. ABD bununla da kalmadı, Avrupalı emperyalistleri AB için teşvik de etti. Tümünü birlikte yıllarca süren saldırgan ve militan bir anti-komünizmin ifadesi olan Sovyet karşıtlığındaki yekpare birlikteliğin çimentosu oldu. Öyle ki, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun yıkılışına dek AB adeta ABD'nin uydusu gibiydi.

Emperyalist koalisyon hâlâ devam ediyor. Almanya adına Angela Merkel, Fransa adına çiçeği burnunda yeni lider E. Macron, yine "dostluğumuz bakidir, devam edecek, kimse aramızı bozamaz" diyorlar. Ne var ki, aradan geçen süre zarfında durumun önemli ölçüde değiştiği ve sürecin başka yönde seyretmekte olduğu; sözgelimi, AB ile ABD arasındaki ilişkileri geren, giderek karşı karşıya getiren, birbirlerini karşılıklı olarak suçlamalarını tetikleyen bir çıkar çatışması içinde oldukları da inkar edilemez bir gerçektir.

Almanya İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında ABD'nin de yardımı ile adına "Alman mucizesi" denen atılımla hızla ayakları üzerine dikilmiş, iktisadi alanda bir güç haline gelmiştir. Şimdi ise iktisadi ve ticari alanda sadece Avrupa'nın değil, ekonomik ve ticari alanda dünyanın Çin'le yarışabilen en

güçlü ülkesi haline gelmiş bulunuyor. Öylesine ki, bu konumu ABD'yi rahatsız edecek boyutlar kazanmıştır. Kısacası, AB'nin ve Almanya'nın ABD'ye eskisi gibi bir bağımlılığı artık bulunmamaktadır. Tam tersine, gitgide daha tanımlı hale gelmek üzere, AB ayrı bir varlık olma yönünde ilerlemektedir.

Almanya ekonomik alandaki tartışmasız gücü ile öne çıkıyor. Fransa ise geçmişten beri diplomasi alanındaki ustalığı ve dünya politikasındaki ataklığı ile biliniyor. Böylece birbirlerini tamamlıyorlar. AB'nin eksenini ve motor gücüdürler. AB'yi ayrı bir varlık haline getirmek konusunda ittifak halindedirler. İki devletin AB'yi ABD'den bağımsız bir güç yapma yönlü çabaları son dönemde iyiden iyiye yoğunlaşmıştır. İkisi birlikte, daha sık biçimde, "Avrupa'nın birliği ve değerlerini korumaktan" söz etmeye başladılar. İş Avrupalılık konusunda Trump'la atışmaya kadar varmıştır. Fransa'nın bir önceki cumhurbaşkanı F. Hollande, ABD Başkanı Trump'ın Avrupalılıkları konusundaki rencide edici sözlerine, "Avrupalı olmak ya da olmamak Trump'ın belirleyeceği bir şey değildir" şeklinde sert bir karşılık vermişti. Almanya, onun adına da başbakanı Angela Merkel, belli bir süredir, "Avrupa'nın kaderini eline almasının zamanının geldiğini", "Almanya'nın uluslararası alanda daha fazla sorumluluk üstlenmesi ve rolünü oynaması gerektiğini" dile getirmektedir.

Almanya'nın ticari ilişkilerinin en yoğun olduğu ülkelerden biri Amerika'dır.

Alman markası otomobillerin en rağbet bulduğu bir pazardır Amerika. Dolayısıyla bu ilişki Almanya için yaşamsal önemdedir. ABD Trump'la birlikte Almanya'nın bu konumuna müdahale etmeye başlamıştır. Bu çerçevede ilk elden serbest ticaret anlaşmalarını imzalamaktan imtina edilmiştir. Bu, ancak ve ancak ABD'nin koşulları kabul edilirse düşünülecek bir husus olarak belirtilmiştir. Diğer yandan, Alman otomobil satışına gümrük duvarları yükseltilerek, araba sayısını sınırlayıp, otomobil şirketlerinden daha fazla vergi alınarak cevap olunmak istenmektedir. Bunu, ABD'nin Paris İklim Anlaşması'nı imzalamaması tutumu tamamlamaktadır.

AB ile ABD arasındaki geçmiş dönem ilişkilerinin gerilmesinin ve bir çatışma durumunun ortaya çıkıp gelişiyor olmasının temel nedeni farklılaşan çıkarlarıdır. Güç dengelerindeki ciddi değişikliklerdir. İktisadi alandan askeri alana dek uzanan tüm çatışmalar işte bu zeminde gerçekleşmektedir.

Yeri gelmişken belirtelim ki, Avrupa'nın artık bağımsız bir güç olmasının zamanının geldiği düşüncesi, Trump'ın "öngörülemez kişiliği" ve "ABD'nin artık güvenilir bir müttefik olmadığı"nın anlaşılması gibi gerekçelere dayandırılırsa da bu, gerçeği ifade etmemektedir. Bu fikirler, örneğin Almanya için hiç yeni değil. Almanya 1990'lardan beri bu tezi savunmaktadır. Sadece G7 zirvesi ile birlikte bu daha yüksek sesle dile getirilmeye başlanmıştır. Demek olu-

yor ki, Trump yalnızca bu eğilimi hızlandıran bir rol oynamıştır.

BÜYÜYEN SAVAŞ TEHLİKESİ VE HIZLANAN SAVAŞ HAZIRLIKLARI

ABD ekonomi ve ticaret cephesinde gerilemiştir. Koca Amerika pazarı Çin mallarının istilasına uğramıştır. Onları Almanya takip etmektedir. Bunların tümü doğru. Unutulan ise, tüm bunlara rağmen Amerika'nın dünya devi bir güç olduğu, pazarının da sadece iç pazar olmayıp tüm bir dünyayı kapsadığıdır. İkinci olarak, daha önce tartışmasız olan emperyalist dünya liderliğini kaybetmiş, daha doğrusu bunun tartışmalı hale gelmiş olması ABD'yi geçmiştekenden de saldırgan hale getirmektedir. Her yere müdahale etmekte, tüm kriz bölgelerinde asker bulundurmakta, devasa miktarda silah satışı yapmakta, çok yönlü biçimde yeni bir dünya savaşına hummalı bir hazırlık yürütmektedir. Elinde NATO gibi bir saldırı, savaş ve iç savaş aygıtı var. NATO elbette ki AB emperyalistlerinin de hizmetinde olmuştur. Onların emperyalist çıkarlarının güvenliğini koruma görevi de görmüştür. Fakat yine de NATO denen bu şiddet aygıtı tartışmasız olarak ABD'nin denetiminde olmuştur. Deyim yerindeyse ABD demek NATO demektir.

Bu böyle olmasına rağmen, ABD Trump'la birlikte NATO ve NATO'nun AB ile bağlantıları konusunda sert eleştiriler yapmaktadır. En açık ve dolaysız konuşan Trump'tır. Trump, NATO'nun aslında en

çok AB'nin güvenliğini sağladığını, nedir ki, askeri masraflarını ise, Polonya'ninki gibi önemsiz katkılar dışında, esasta ABD'nin karşıladığını, pek çok kez uyarılmalarına karşın AB devletlerinin %2 gibi bir meblağın üzerine çıkmadıklarını belirtmektedir.

AB cephesinden, Trump'ın seçimler öncesi ve sonrasında çokça tekrarladığı bu eleştirilere ve çağrılara halihazırda bir cevap verilmemiştir. Tam tersine, AB, esas olarak da Almanya ve Fransa ile ABD arasında askeri alanda da bir mesafe oluşmaktadır. Nitekim, Avrupa'nın bağımsız bir güç olarak varlığı, ortak savunma politikalarının belirlenmesi, bir "Avrupa ordusu"nun oluşturulması, kendi güvenliğini kendisinin sağlaması, bunlar için gerekli tüm önlemlerin alınması yönlü girişimleri hız kazanmıştır. Öyle ki, bu konu her ikili görüşmede ya da AB platformlarında en çok konuşulan, üzerinde tartışma yapılan konu haline gelmiştir.

Nitekim, yakın günlerde gerçekleşen Macron-Merkel görüşmesinin ve Paris'te yapılan ortak bakanlar toplantısının ana gündemi yine ortak savunma politikaları idi. Bu toplantıda savaşa hazırlık hedefli planlar üzerinde duruldu. Bu çerçevede yeni tür savaş uçakları ve insansız savaş araçlarını üretme ve geliştirme kararı alındı. Bunun kendisi, silahlanmaya ve savaşa daha fazla bütçe ayırmak demektir. Ne var ki, AB'nin, öncü güçleri olarak Almanya ve Fransa'nın bu konudaki önceliği NATO olmayıp, artık daha yüksek sesle dillendirdikleri "Avrupa ordusu"dur. Savaş bütçelerini giderek buna uygun biçimde düzenlemek esas tercihleri haline gelmektedir.

Almanya bu konuda diğer Avrupalı emperyalistlerden birkaç adım öndedir. Alman tekeli burjuvazisi (en önce de silah tekelleri) her daim stratejik bir bakışa sahip olmuştur. Bugün de uzun vadeli bakmaktadır. Çıkarlarını daha tanımlı hale getirmeye çalışmaktadır. Sadece Avrupalı ortaklarına değil, AB'nin dağılmasını önlemek ve ortaklarını etrafında toplayarak, bundan aldığı gücü de kullanarak, küresel bir güç olduğunu diğer emperyalistlere, en başta da ABD'ye de kabul ettirmek istemektedir. A. Merkel de dahil Alman stratejik akli ile donanımlı tüm temsilcilerinin, "daha fazla sorumluluk almak, Almanya'nın pozisyonunu yeniden belirlemek, mütevaziliği bir yana bırakarak öne çıkmak ve daha aktif olmak"tan kastettikleri tam da budur.

AB bünyesinde beliren ve birliği tehdit eden sorunlar çözülecek midir? Almanya bunu başaracak mıdır? Bunlar konusunda kesin şeyler söylenemez. Ancak gitgide kızıyan nüfus mücadeleleri çerçevesinde yaşanan gelişmelerin, sadece ABD ile Rusya ve Çin'i değil, eninde sonunda AB ile ABD'yi, esas olarak da Almanya ile ABD'yi de karşı karşıya getireceği muhtemeldir.

Çin'in kuantum uydusu, repertuarına iki yeni numara daha ekledi

Kuantum iletişimi, 'kuantum dolanıklığı' sayesinde çok uzun mesafelere yüksek güvenlikle veri aktarılması demek oluyor. Kuantum dolanıklığı ise, iki parçacığın/maddenin mekandan ve mesafeden bağımsız olarak eş zamanlı şekilde birbirini etkilemesi durumu olarak tanımlanıyor.

Rekorlar kıran kuantum uydusu, uzayda uzun mesafe kuantum iletişiminde çığır açıcı iki ilke imza atarak yarıştaki büyük mesafe kat etti.

Haziran ayında Çinli araştırmacılar, Micius uydusunun, dolanık kuantum parçacıklarını, aralarında 1200 kilometreyi aşan bir mesafe olmasına rağmen özellikleri birbirlerine kaynaşmış bir biçimde kalarak Dünya üzerindeki çok uzak yerlere gönderebildiğini gösterdi. Bu sefer araştırmacılar uyduyu, parçacıkların özelliklerini ışınlamak ve kuantum şifreleme anahtarlarını iletmek için kullandı. 3 Temmuz ve 4 Temmuz tarihlerinde ArXiv.org'da çevrimiçi olarak yayınlanan iki makalenin sonucu, iki tekniğin uzayda ilk defa sergilendiğine işaret ediyor.

Kuantum ışınlamada bir parçacığın özellikleri diğerine aktarılır. Bilim insanları fotonları veya ışık parçacıklarını ilk önce yerden uyduya gönderdi - 1400 kilometre kadarlık bir mesafeye. Yerdeki fotonlara yönelik belli ölçümler yaptıklarında araştırmacılar, yeryüzündeki ve uydudaki parçacıklar arasındaki kuantum dolanıklık sayesinde uzaydaki parçacıkların yeryüzündekilerin özelliklerini aldıklarını gördüler. Bu olay -Star Trek'teki

ışınlanmalarla arasında dağlar kadar fark olsa da- kuantum iletişiminin önemli bir bileşeni.

Kuantum şifre dağılımı, iletişimi şifrelemek için kullanılacak, rastgele sayılardan gizli bir dizi oluşturma yöntemidir. Araştırmacılar, rastgele sayılardan oluşan bir diziyi en yüksek güvenlikle iletmek için fotonların polarizasyonunu, yani elektromanyetik dalgalarının oryantasyonunu kullanarak, fotonları 1200 kilometrelik mesafedeki uydudan yeryüzüne ışınladılar.

Uydu yoluyla kuantum iletişimi kara iletiminden daha uzak mesafelere ulaşabilir, çünkü uzayda parçacıklar atmosfer tarafından emilime uğramaz. Yeni sonuçlar ultra güvenli iletişimi sağlayacak, kuantum bilgisayarların birlikte çalışmasına izin verecek küresel bir kuantum internetin yolunu açmakta.

Kaynak: Science News, Emily Conover, 7 Temmuz 2017

Çeviri: Kızıl Bayrak Çeviri Kolektifi

Kızıl Bayrak Çeviri Kolektifi'nin notu: Son yıllarda gelişen kuantum bilgisayarlarda kullanılan kuantum iletişimi, 'kuan-

tum dolanıklığı' sayesinde çok uzun mesafelere yüksek güvenlikle veri aktarılması demek oluyor. Kuantum dolanıklığı ise, iki parçacığın/maddenin mekandan ve mesafeden bağımsız olarak eş zamanlı şekilde birbirini etkilemesi durumu olarak tanımlanıyor.

Çin'in uzaya göndermiş olduğu, 2 sene daha görev yapacağı belirtilen uydunun yörüngeye yerleştikten sonra 90 dakikada bir dünyayı turladığı ve amacının, 1930'da Einstein'ın da bahsettiği kuantum dolanıklığı ilkesi ile çalışarak kırılmayan şifreleri kırmak olduğundan bahsediliyor. Bu, Einstein'ın teorisinin uzay ölçeğinde uygulanması olarak görülüyor.

Ayrıca uydu ile birlikte, çok güvenli iletişim sistemlerinin oluşturulmasının amaçlandığı; iletişim ultra hassas kuantum düzeyinde gerçekleşeceğinden erişime ya da şifreyi kırmaya yönelik herhangi bir girişimin başarısız olacağı ve 2030 yılına gelindiğinde Çin'in küresel düzeyde bir güvenlik ağı oluşturmak amacıyla daha fazla uydu göndermeyi hedeflediğinden bahsediliyor.

Mesleki eğitim ve mücadele semineri

Mesleki eğitim, Türkiye'de en sık gündeme gelen konulardan biridir. Eğitim şuraları, sermaye sınıfının buluşmaları, gelecek ve yatırım planlamaları, AB uyum paketleri... Mesleki eğitim bütün bunların ve daha fazlasının içinde kendine yer edinmiştir. Meslek Liseliler Birliği olarak; mesleki eğitimin bu topraklardaki tarihini, Türkiye sermayedarları ve Avrupa sermayedarları için ne anlama geldiğini, işçi sınıfının devrim ve sosyalizm mücadelesinde mesleki eğitim alanlarının örgütlenmesinin neyi ifade ettiğini ortaya koyacağımız bir seminer düzenleyeceğiz.

Seminerimizin konu başlıkları;

1. Çıranklıktan bugüne mesleki eğitim
2. Kapitalizmde mesleki eğitim
 - a. Türkiye kapitalizmi ve mesleki eğitim
 - b. Avrupa kapitalizmi ve mesleki eğitim
3. Sınıf mücadelesinin geleceği ve mesleki eğitim
 - a. Sınıf mücadelesi ve mesleki eğitim
 - b. Gençlik mücadelesi ve mesleki eğitim

Bu topraklarda mesleki eğitimin tarihi nedir? Ne zaman başlamıştır? Nasıl

dönüşümler yaşamıştır? Bu dönüşümlerin, üretim ilişkilerinde yaşanan değişimlerle bağlantısı nedir? Bütün bu sorulara seminerimizin ilk bölümü olan "Çıranklıktan bugüne mesleki eğitim" kısmında cevap arayacağız.

Seminerimizin ikinci bölümünde Avrupa ve Türkiye kapitalizminin mesleki eğitim ile neyi hedeflediklerini ortaya koymaya çalışacağız. Türkiye'deki eğitim şuralarını ve özelde mesleki eğitim şuralarını masaya yatıracak, Türk sermaye devletinin özellikle de son yıllarda yoğunlaştırdığı mesleki eğitim programlarını, planlarını inceleyeceğiz.

Türkiye kapitalizminin ulaşmak istediği bir seviye olarak Avrupa kapitalizminin mesleki eğitim noktasındaki adımlarına bakıp Türkiye kapitalizminin mesleki eğitim alanındaki hedeflerini somut olarak ortaya koymaya çalışacağız.

Seminerimizin üçüncü ve son bölümünde mesleki eğitim alanında devrimci çalışma yürütmenin sınıf mücadelesi için ne anlam ifade ettiğini; işçi sınıfının iktidar mücadelesinde, meslek liselerinde ve meslek yüksek okullarında mezunların nasıl bir önem taşıdığını vurgulayacağız. Ayrıca gençlik mücadelesine

sınıfsal müdahalede bulunabilmenin, gençlik mücadelesiyle işçi sınıfı mücadelesinin birleşik bir mücadele hattında bulunabilmesinin imkanlarını tartışacağız.

Yeni Kavel'lerin, Sungurların, Tariş'lerin, 15-16 Haziran'ların, Greif'lerin, Metal Fırtınaların yolu meslek liselerinden, meslek yüksek okullarından geçmektedir. Mesleki eğitim alanında yürütülecek devrimci mücadele, işçi sınıfının geleceği mücadelesidir. Bugün; işçi sınıfını kuşatan dinci-milliyetçi gericiği, burjuva ideolojik yanılgıları parçalamak için mesleki eğitim alanlarında devrimci mücadele yürütmek çok önemli bir yerde durmaktadır.

Bu nedenle; mesleki eğitim mücadelesi, sınıf mücadelesidir diyoruz. Ve herkesi mesleki eğitim alanlarında işçi sınıfının kızıl bayrağını yükseltmeye çağırıyoruz.

6 Ağustos Pazar

Saat: 14.00

Yer: Kadıköy

MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ-MLB

Ümraniye'de MLB atölyeleri oluşturuldu

Ümraniye'de MLB'liler "Yarının dünyasını bugünden kuralım!" şiarıyla iki haftadır atölye ön hazırlık çalışmalarını yürütüyordu. Atölyelerin son kayıt günü olarak belirlenen 16 Temmuz günü MLB'liler bir araya gelerek planlamaları yaptılar. Yapılan planlamalara göre tiyatro, gençlik korusu, görsel tasarım ve marksist yöntem atölyeleri oluşturuldu. Tiyatro atölyesinde, kadının çifte sö-

mürüsünü ve stajyer kadın öğrencilerin sorunlarını işleyen iki skeç hazırlanması planlandı. Gençlik korosunun kolektif performanslar üzerinde yoğunlaşması belirlenirken görsel tasarım atölyesinde broşür, bülten, afiş, bildiri tasarlama konusunda eğitim yapılarak somut tasarımlar hazırlanacak.

Marksist yöntem atölyesinde ise; "Marksizm'i neden öğrenmeliyiz?",

"Marksizm'in temel kavramları", "Marksizm'in felsefe anlayışı", "Marksizm'in tarih anlayışı", "kapitalizm ve sosyalizm", "devrim ve sosyalizm" konu başlıklarıyla altı sunum yapılacak.

Atölye toplantısında, yaz kampına kadar çalışmaların süreceği, ortaya çıkan ürünlerin yaz kampında sunulacağı, yeni dönemde ise daha yaygın bir atölye çalışması yürütme hedefi ortaya kondu.

Suruç davasında ikinci duruşma

Kobanê'nin yeniden inşasına destek için yola çıkan ve Urfa'nın Suruç ilçesinde yaptıkları basın açıklaması esnasında İŞİD tarafından düzenlenen bombalı saldırıda 33 gencin katledilmesine ilişkin dava 14 Temmuz'da görüldü. Sanık Yakup Şahin'in ilk defa SEGBİS sistemi ile duruşmaya bağlandığı davada, tutuklama saldırıları ile karşılaşan Suruç gazilerinin büyük bir bölümü ise beyanda bulunamadı. İkinci duruşmaya Suruç'ta katledilenlerin aileleri, tanıklar ve Suruç gazilerinin yanı sıra milletvekilleri ile ilerici parti ve kurumların temsilcisi katıldı.

Suruç Katliamı davasının tek tutuklu sanığı olan Yakup Şahin ilk duruşmaya katılmamıştı. İkinci duruşmaya SEGBİS ile katılması beklenen Şahin, gardiyanlar aracılığıyla "hasta olduğunu" beyan ederek duruşmaya katılmadı. Avukatların tepkileri üzerine duruşmanın ilerleyen saatlerinde Şahin, SEGBİS ile duruşmaya katılırken SEGBİS'e bağlanan Şahin'i aileler "Çocuklarımızın katilisin" diye karşıladı. Şahin'in ailelere yönelik provokatif söylemleri mahkeme başkanının uyarılarına rağmen sürdü. Şahin'in uyarılarına dikkate almayarak sözlü saldırısını sürdürmesi üzerine bağlantının sesi kısıldı. Şahin'in rahat davranışları ve avukatların yüz yüze yargılama talebine yönelik beyanlarına "Bir de sizin sorularınızı mı cevaplayacağım?" diye karşılık vermesi dikkat çekti. Avukatların sanığın duruşmalarda hazır edilmesine yönelik talebi ise mahkeme heyeti tarafından mahkeme başkanının karşı oyuna rağmen ara karar ile kabul edildi.

Duruşma Suruç ailelerinin beyanları ile devam etti. Aileler davanın takipçisi olacaklarını beyan edip kamu görevlilerinden şikayetçi olduklarını açıklarken avukatların beyanlarında ise Suruç'un Türkiye'deki İŞİD katliamlarının miladı olduğu vurgulandı. Avukatların dava doyasına ilişkin taleplerinin ardından duruşmaya iki saatlik ara verildi. Aranın ardından avukatların taleplerine dair açıklamada bulunan heyet, Suruç'ta katledilenlerin ve yaralıların teslim edilmeyen eşyalarına ilişkin talebine, heyet değişikliği gerekçesi ile yanıtın gelecek duruşmada verileceğini ifade etti. ESP, SGDF, BEK-SAV, İzmir Barosu ve Suruç gazilerinin davaya katılma taleplerini tekrar reddeden heyet, SGDF Eş Genel Başkanı Ceren Çoban hakkında tutuklama talebiyle istenen soruşturmanın geri çekilmesi talebini de reddetti. Duruşma 13 Kasım tarihine ertelendi.

Bakırköy'de rant projesi: 17 bin ağaç katledilebilir!

Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nin bulunduğu alanda Çevre ve Şehircilik Bakanlığı yaptığı imar değişikliği ile yeni yapılaşmanın önünü açarken, yaklaşık 17 bin ağacın da rant için talanına kapı açtı.

Bakırköy Kent Savunması başlattığı imza kampanyası ile bu rant projesini durdurmaya çalışırken, *Kızıl Bayrak* olarak Mimarlar Odası Bakırköy Temsilcilik Başkanı ve Bakırköy Kent Savunması'ndan Mimar Mustafa Fazlıoğlu'yla rant projesinin kapsamını konuştuk.

Fazlıoğlu; hastane binaları, Sinan Erdem Spor Salonu, Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nin de içinde yer aldığı 5 parselden oluşan ve toplam 1 milyon 38 bin 59 metrekarelik alanda Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın imar değişikliğine giderek yeni yapılaşmanın önünü açtığını belirtti.

YENİ YAPILAR İNŞA EDİLEBİLECEK

Bu alanın toprak rantı açısından çok değerli olduğunu ve ulaşımın göbeğinde yer aldığını belirten Fazlıoğlu şunları söyledi:

"Bu alan yaklaşık 1 milyon metrekarelik bir alan. 900 bin metrekare alanı hastaneler ve kadın hapishanesi oluşturmakta. Bu alanı tamamen sağlık tesis alanı olarak planladılar.

İmar planını incelediğimizde korkunç bir tabloyla karşılaşılıyor. Bir emsal yapılanma şartı getirilerek yeni yapılanmanın önünü açıyor.

Yeni emsal dışı alanlarla birlikte '1,5 milyon metrekare yeni inşaat yapılabilir' anlamına geliyor. Bu mevcut yapıların 10 katı. Şu anki mevcut tesislerde 2 bin kişi sağlık hizmeti alıyor.

Mevcut hastane binaları 150 bin metrekare, bu yapılar 1924 yılından bu yana kamusal sağlık hizmeti vermektedir. Yalnız Bakırköy'e değil bütün İstanbul'a, Türkiye'ye sağlık hizmeti veriliyor."

17 BİN AĞAÇ KATLEDİLEBİLİR

"17 bin çam ağacıyla donatılmış bir kent ormanı niteliğindedir bu alan" diyen Fazlıoğlu, bu orman denilebilecek ağaç dokusunun Bakırköy ve Bahçelievler'in nefes alma alanı olduğunu ifade etti. Ayrıca bölgede Bizans'tan, Osmanlı'dan hatta Roma döneminden tescillenmiş tarihi eserlerin, yapıların bulunduğunu da ekledi.

Bölgedeki anıt ağaç sayısının ise sadece 15-20 civarında olduğunu söyleyen Fazlıoğlu, "Maalesef bu imar planıyla diğer 17 bin ağacın yıkılabileceği anlamı da çıkıyor buradan" dedi.

ÖZEL ŞİRKETE PEŞKEŞ ÇEKİLEREK KAMUSAL HİZMET KALDIRILACAK

Bu imar planıyla özel şirketlere büyük peşkeşler çekileceğine dikkat çeken

Fazlıoğlu, ayrıca bunun kamusal sağlık hizmetinin özelleştirilmesi anlamına geldiğine vurgu yaparak şunları söyledi:

"Burada '6428 sayılı kanun ve ilgili yönetmeliklerde belirlenen kullanımlar yer alabilir' maddesi var.

Bu plan değişikliğinin en önemli maddelerinden bir tanesi budur. Bu kanun kamu-özel işbirliği kanunudur. Yani yap-işlet-devret modelinin günümüzdeki adıdır. Kent Hastaneleri diye bildiğimiz hastane modelleri bu kanun kapsamında yapılmaktadır.

Burada özel ortağa çok büyük ayrıcalıklar veriliyor. Binaları, yapım işini özel ortak yaptığı gibi buraları 'kullanım bedeli' adı altında devlete 25 yıllığına kiralanıyor. Devletten bir de aylık kiralar alıyor.

Ayrıca oradaki tüm işletmeleri özel ortak yapıyor. Orada ticaret yapabilecek,

konaklama tesisi yapabilecek, alışveriş merkezi yapabilecek. İçerideki görüntüleme, teşhis, tedavi ünitelerindeki görüntüleme laboratuvar hizmetlerini devlete kiralayacak. Ayrıca devlet bu özel ortağa %75 doluluk garantisi verecek.

Yaklaşık 90 yıldır devam eden kamusal sağlık tesisini ortadan kaldırılarak özel işletmeye devredilerek sağlığın özelleştirilmesi söz konusu."

İPTAL DAVASI AÇILDI, İMZA KAMPANYASI BAŞLATILDI

Bu yeni yapılaşmayla günde yaklaşık 30-40 bin kişinin bölgeye giriş-çıkış yapacağını tahmin ettiklerini söyleyen Fazlıoğlu, bunun trafik ve altyapı sorunlarını da beraberinde getireceğini ifade etti.

Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şubesi olarak bu imar planının iptali için dava açtıklarını belirten Fazlıoğlu, aynı zamanda Bakırköy Kent Savunması olarak; Bakırköy halkı, sivil toplum örgütleri, derneklerle, partilerle birlikte kente karşı yapılmak istenen bu müdahaleyi engellemek için imza kampanyası ve çalışmalarını sürdürdüklerini belirtti.

Bakanlığın bu projeden vazgeçmesini temenni ettiklerini belirten Fazlıoğlu, yeni yapılaşma yerine hastane binalarının güçlendirilebileceğini ve teknolojik altyapısının günümüz koşullarına göre yenilenebileceğini ifade etti.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Rantçılığın sonu: İstanbul sele teslim oldu

İstanbul'da yine yoğun yağış ardından, kent sele teslim oldu. Sermaye devletinin kentin tümünü rant alanı olarak görmesi, çevreyi talan etmesi ve yetersiz altyapı nedeniyle, 18 Temmuz günü şiddetli yağmur İstanbulluların gününü kabusa çevirdi.

İstanbul'un birçok bölgesinde yollar ve geçitler sular altında kaldı. Tramvay

seferleri durdu. Hattı ve istasyonları su basması nedeniyle metro seferlerinde aksamalar yaşandı. İstanbul'un çeşitli yerlerinde ise otobüsler çalışmadı. Metrobüslerin içi su doldu. İstanbullular duraklarda, metrobüs ve metro istasyonlarında mahsur kaldı. Üsküdar'da deniz ile kara bir kez daha birleşirken, Avrasya tüneli de kapatıldı. E-5'in Avcılar yönün-

de trafik durdu.

Yanı sıra, birçok bölgede dükkanları ve dükkanların bulunduğu sokakları su basması nedeniyle esnaf zor anlar yaşadı. Kimi yerleşim yerlerinde evlerde tahribatlar yaşandı.

İstanbul Valiliği'nden yapılan açıklamada ise İstanbulluların özel araçları ile trafiğe çıkmamaları istendi. Valiliğin sokağa çıkmayın açıklaması ile yetindiği İstanbul'da AKOM "doğal afet olabilir" uyarısı yaptı.

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

“Bir başkaldırı bir isyandır... Kuşatılmış zindanlarda filizlenen Filiz filiz bayraklaşan bedenlerin Ölümüne direnişidir...”

1990'lı yıllar Türk sermaye devletinin “içeriye teslim almadan dışarıya teslim alamayız” dediği yıllardı. Kirli savaşın azdırıldığı, kayıplarla, infazlarla anılan ANAP-DYP koalisyonu dönemi. Türk sermaye devletinin bir numaralı katili, kontrgerilla şefi Mehmet Ağar'ın adalet bakanı seçilmesi artacak olan saldırıların habercisi niteliğindedir. Devlet tutsak aldığı ancak teslim alamadığı devrimcileri F tipi saldırısı ile tecrite alarak yalnızlaştırmayı ve örgütlülükten uzaklaştırarak devrimci kimliklerini yok etmeyi hedefliyordu. Bunun ilk adımı da çeşitli illerde açılan tabutluklar oldu. Bu adımı tutsakların Eskişehir tabutluğuna sevk edilmesi izledi. Devrimci tutsakların bu saldırılara yanıtı ise bedenlerini direniş alanına çevirmek oldu. Sağmalcılar, Ümraniye, Bursa, Aydın, Buca, Malatya, Diyarbakır ve diğer birçok hapisanede bin 500 tutsak açlık grevine başladı. 20 Mayıs tarihinde EKİM, DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TİKB, TKP/ML, TKEP-Leninist, HKG, Direniş Hareketi yayımladıkları bir bildiriyle tarihe geçecek olan ölümüne direnişin duyurusunu yaptılar;

“Bugün 26 cezaevindeki (Sağmalcılar, Ümraniye, Bursa, Aydın, Buca, Malatya, Bartın, Tokat, Zile, Çankırı, Yozgat, Nevşehir, Kayseri, Ankara merkez, Erzurum, Doğanşehir, Gebze, İskenderun, Gemlik, Diyarbakır, Antakya, Konya, Ceyhan, Sağmalcılar özel tip) 1500 devrimci tutsak süresiz açlık grevindedir.

Açlık grevi taleplerimiz:

Tabutluk genelgelerinin iptal edilme-

si, Eskişehir, Kastamonu, İnebolu, Kırklareli, Kütahya, Sinop ve Sakarya tabutluklarının kapatılması.

Tutsak yakınlarına yönelik saldırıların durdurulması.

Tutsakların tedavilerinin ve duruşmalara çıkmalarının önündeki engellerin kaldırılması. “

Süresiz açlık grevi (SAG) 45. gününde ölüm orucuna çevrilirken -TİKB, SAG olarak devam ettiriyordu direniş- sermaye dev-

letin sözcüleri de büyük bir kin ve ahlaksızlık içinde direnişe saldırıyorlardı. Zindanlarda direniş devam ederken ANAP-DYP hükümeti düştü, Refah-Yol hükümeti kuruldu. Sivas Katliamı sanıklarının avukatı ve Refah-Yol hükümetinin Adalet Bakanı Şevket Kazan “onlar yiyorlar, içiyorlar” diyecek kadar alçaklaştı.

Refah-Yol hükümeti direnişi kırmak adına tutsaklara kısmi haklar

tanıyan yeni bir genelge yayımladı. Ancak direnişçiler devletin bu ayak oyununa geçit vermeyerek eylemlerini devam ettirdiler. Direnişin 63. gününde ölüm-süzlüğe ilk erişen TKP(ML) tutsağı Aygün Uğur oldu. Nazım'ın şiirindeki gibi, ölümlerimizin başlarına basarak yükseliniyordu güneşe doğru... Günler ilerledikçe ölümlü kucaklayanların sayısı artıyordu. 68. günde DHKP-C tutsağı Ayçe İdil Erkmen dünyanın ilk kadın ölüm orucu şehidi olmuştu.

Açlığın koynunda savaşırken tutsaklar, devlet her geçen gün ace düşüyordu karşılarında. Direnişçiler emekçilerden destek buluyor, dışarıda onlar için eylemler düzenleniyordu. Direnişin 69. günü sermaye devleti Sağmalcılar Hapishanesi'ne bir heyet gönderdi. Görüşmeler saat 14.00'ten gece 23.00'e kadar sürdü. Sermaye devleti yenilmişti, 23 Temmuz'da direnişçilerin talepleri kabul edilmişti. Görüşmelerin yapıldığı sıralarda yaşamını yitiren TKP(ML) tutsağı Hayati Can devrimci iradenin en net ifadesiydi.

Tarih sınıf savaşımı tarihidir ve yaşamın her alanı da birer savaş meydanıdır; zindanlar, fabrikalar, sokaklar, okullar... Ve işçi ve emekçilerin öncülere bu savaşta en ön safta tereddütsüz; bir yudum su içer gibi, dalındaki çiçeği koklar gibi ölüme giderler. Aygün Uğur, Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, Müjdat Yanat, Ayçe İdil Erkmen, Tahsin Yılmaz, Yemliha Kaya, Hicabi Küçük, Osman Akgün, Hayati Can; adlarını devrim mücahedelemize silinemez bir şekilde yazdıran direnişçilerin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Y. LEYLA

Şakran'da Nuriye ve Semih için açlık grevi

Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nde tutuklu olan devrimci ve yurtsever tutsaklar; OHAL ve KHK ile ihraç edilen, “işimizi geri istiyoruz” diyerek Yüksel Caddesi'nde direnişe başlayan ve sonrasında eylemlerini açlık grevine çeviren Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın hayatlarının riske girmesi üzerine dönüşümlü açlık grevlerine başladılar.

Tutsaklar, Gülmen ve Özakça'nın tah-

liye edilmeleri ve işlerine geri dönmeleri için destek açlık grevlerinde bulundular. MLKP davası tutsakları 3 gün açlık grevi yaptıktan sonra 17 Temmuz'dan itibaren de PKK dava tutsakları 3 günlük destek açlık grevi yapacaklarını duyurdu.

Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nde baskı ve hak gasplarının ardı arkası ise kesilmiyor. Gazeteler tutsaklara verilmeyen, kitapların da bundan sonra

ancak kargoyla gönderildiği takdirde verilebileceği söyleniyor. Gazetelerin ise YAYSAT ile anlaşma yapılmışsa, kitapçılara ve bayilere bırakılıyorsa parayla gardiyanlara alınılabileceği söyleniyor. Yine geçtiğimiz günlerde yapılan operasyonla tutuklanan Devrimci Parti'li tutsaklara sayım ve keyfi uygulamalarla işkence yapılıyor.

17 Temmuz'da aile ve arkadaş görüşünde keyfi baskılara ve sayıma karşı çıktıkları için görüş yapamadılar. Aileler ise konuyla ilgili hapishane müdürüne dilekçe verdiler.

Kavganın partili şairi Vaptsarov

“...
Bu yüzden, uykularımdan
çalarak yazdığım şiirler,
parfüm kokmaz, bu yüzden
kısadır o çatık kaşlı sözler.
Çektiklerimiz için,
yok ödül filan beklediğimiz
ne de o koca ciltlerinde
resmimiz olsun isteriz
Yalnız yalın anlat öykümüzü
geleceğin insanlarına
yerimizi alacaklara anlat
nasıl cesurduk kavgada.
Kavga amansız ve katı...”

Bu dizeler Bulgaristanlı devrimci şair Nikola Vaptsarov'a ait. Vaptsarov çektikleri için ödül almadı, yaldızlı koca ciltlerde resimleri de yok. Çünkü o bir devrimci ve proleter şairdir. Resimleri “kavga” ansiklopedisine kanla çizildi, dizeleri işçi sınıfının dilinde türküleştirdi. Biz de onun öyküsünü anlatacağımız “yalın” bir şekilde.

Nikola Vaptsarov 24 Aralık 1909'da Prin Dağı eteklerinde, Bansko kasabasında doğdu. Doğduğu yöre bağımsızlık için savaştan komitacıların üssü gibiydi. Vaptsarov'un babası da komitacıydı. Annesi ise eski bir öğretmendi ve dünya edebiyatına hakimdi. Vaptsarov 1916 yılında ilkokula başladı Bansko'da. Öğretmenleri arasında daha sonra bölgede Bulgaristan Komünist Partisi'nin kurucusu olacak Nikola Golev de vardı.

Vaptsarov öğretmeni Golev, annesi ve bölgede bir süre bulunan Sovyet partizan doktor Mayler'den bu dönemde oldukça etkilenir. İlk eğitimini Bansko ve Razov'da tamamlar. 1926'da Deniz Makine Okulu'na yazılır. Bu okulu askeri disiplinden ötürü hiç sevmez, ancak ailesinin ısrarları üzerine bitirir. Diploma töreninde arkadaşlarının temsilcisi olarak okul yönetimini eleştirdiği bir konuşma yapar. Makine okulunu bitirdikten sonra Sofya'da edebiyat öğrenimi görmek ister. Ancak maddi olanaksızlıklardan ötürü bu eğitimi bırakır. Makine teknisyeni olarak Koçerinova kasabasında bir fabrikada çalışmaya başlar. Yazdığı şiirler bu dönemde işçiler arasında yay-

gınlaşır. 16 saate varan çalışma saatlerine karşı işçiler Vaptsarov'un şiirlerinin okunduğu geceler düzenlerler, bir araya gelirler. Vaptsarov'un şiirlerinin böyle benimsenmesinin bir nedeni onun da bir işçi oluşu ve şiirleri anlaşılabilir ağırlıklı cümlelerle değil konuşurcasına yazmasıdır.

Vaptsarov bu dönemde illegal Bulgaristan Komünist Partisi ile ilişki kurar ve üye olur. Çalıştığı fabrikada büyük bir grev örgütlenir. Vaptsarov da grevi örgütleyen diğer öncü işçilerle birlikte işten atılır. İş aramaya başlar. Ancak yapılan soruşturmalarda yazdığı şiirler ve komünist kimliği saptandığından işe alınmaz. Ailesi ile Sofya'ya taşınır. Burada da uzun süre işsiz kalır. 11 aylık oğlu bu sırada hastalanır, tedavi ettirecek paraları yoktur. Çocuk hayatını kaybeder, defin parasını işçi arkadaşları karşılar... Sonrasında Vaptsarov, Sofya demiryollarında ateşçi olarak çalışmaya başlar.

Burada faşistler tarafından Vaptsarov'a karşı başarısız bir suikast düzenlenir.

Sofya'da diğer yazarlarla tanışır. Daha sonra kendisiyle beraber kurşuna dizilecek yakın arkadaşı yazar Anton Popov ile de burada tanışır. Birlikte parti çalışmalarına daha etkin biçimde katılırlar. Vaptsarov demiryolları parti grubunda görevler almaya başlar. İspanya İç Savaşı'nı yakından takip eder ve İspanya için şiirler yazar. İlk ve tek kitabı *Motor türkülleri* bu dönemde basılır.

1940 yılına gelindiğinde Bulgaristan'da faşistler iktidarlarını sağlamlaştırmıştır. Vaptsarov ise artık bir parti işçisidir. Bansko'ya parti çalışması için gider, orada tutuklanır. Duruşmada beraat eder, ancak Sofya başta olmak üzere büyük şehirlere girişi yasaklanır ve Godeç'e sürülür. Mart 1941'de Almanlar Bulgaristan'a girdiğinde Sofya'ya döner. Bulgaristan Komünist Partisi'nin askeri örgütünde çalışmaya başlar. Bulgaristan'ın

faşist polis şefi Geşev'in, partinin askeri örgütüne yerleştiği “Kutuzov” isimli ajanı tarafından ele verilir. Kutuzov askeri örgütte teknik sorumludur. Bildiği tüm parti evlerini, şifrelerini ve onlarca üyeyi yakalar. Bir gecede 82 partili tutuklanır. Vaptsarov da kaldığı evde kardeşi ile birlikte gözaltına alınır, işkence merkezine götürülür. Burada 4 ay boyunca ağır işkenceler görür. 12 arkadaşı ile birlikte faşistlerce yargılanır ve “ölüm” cezasına çarptırılırlar. 23 Temmuz 1942 günü kurşuna dizilmeden birkaç saat önce iki şiir yazar: “Veda” ve “Kavga”.

“Kavga amansız ve katı,
Kavga, dedikleri gibi destansı.
Ben düştüm. Yerimi başkası
alacak... o kadar
Burada, bir kişinin lafı mı olur?
Kurşuna diziliş, dizildikten sonra
kurtlar.

O kadar yalın ve akla yakın.
Ama birlikte olacağız fırtınada,
halkım, çünkü sevdiğim seni.”

Kurşuna dizilirken 32 yaşında, dilinde kavgaya duyduğu inançla son bir türkü vardır:

“Kim ki özgürlük mücadelesinde düşerse
O ölmez...”

İ. Y. GÜN

Kaynakça: Bir Hayat Fabrikası Kuracağız,
Nikola Vaptsarov.

Munzur Festivali'ne OHAL yasağı

Dersimde bu yıl 17.'si düzenlenmesi planlanan Munzur Festivali için yapılan başvuru, valilik tarafından OHAL gerekçesiyle reddedildi. Valiliğin ret kararını duyurduğu yazısında, festivalin “huzur ve güven ortamını bozacağı” ve “kamu güvenliği açısından teh-

like oluşturacağı” önu sürüldü. Valilik yazısında şu ifadelere yer verildi:

“2911 sayılı toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanunları kapsamına düzenlenecek tüm etkinlikler Olağan Üstü Hal süresince yasaklanmıştır. Festival etkinliğinin çeşitli gruplarca farklı amaçlara

çekileceği, etkinliğin amacı dışına çıkabileceği, huzur ve güven ortamının bozulması kamu güvenliği açısından açık ve yakın tehlike oluşturabileceği değerlendirildiğinden: Belirtilen etkinliğin yapılması Valiliğimizce uygun görülmemiştir.”

Gerçek özne

Öyküde yer, mekan ve bazı konular kurgu, ama özü tümüyle gerçek.

Ortadoğu'da bir ülkede devrimci partinin çıkardığı kolektif gazeteden sorumlu yoldaş Cemil, A şehrinde B şehrine gitmiş, yoldaşları Basil ve Hafız'la "uygun" bir evde toplanmışlardı. Sabah başladıkları toplantıyı hiç ara vermeden öğleye dek sürdürmüşlerdi. Hem toplantı performansları düşmüş, hem de acıkışlardı. Toplantıya ara verdiler. Akşamdan Hafız'la Basil'in hazırladığı yemeği yemeye başladılar. Cemil ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra merakla yoldaşlarına sordu.

"Burada X fabrikasında işçilerin direnişi ne aşamada?"

Hafız'la Basil'in yüzünde doymuş bir gülümseme oluştu soruyu duyunca. Hafız yanıtladı Cemil'i.

"Direniş kazanımla bitti, partimiz bu kazanım üzerine bir bildiri yazıp B şehrindeki bütün işçi mahallelerine dağıttı." Cemil'in yüzü yemeğin acısından kıpkırmızıydı. Hafız'ın yanıtını duyunca kireç gibi beyazlaştı.

"Direniş kazanımla bitti ha! Parti bildiri dağıttı ha! Yoldaşlar ben söylediğiniz partinin kolektif gazetesinden, yani olması gerektiği biçimde söyleyeyim gazetemizden geliyorum. Ve gazetemizin direnişin kazanımla bittiğinden haberi yok. Elinize sağlık bildiri dağıtmışsınız B şehrine. En azından bildiriye dahi bize gönderseydiniz, sadece B şehrine değil, ülkeye duyuracaktık kazanımı."

Basil, Cemil'in eleştirisini duymamış gibi yeni bir şey söyledi.

"İyi de yoldaş, Y fabrikasında da direniş var. Gazeteye haberini gönderdik ama çıkmadı." Cemil çantasından gazetelerinin son sayısından bir öncekini çıkardı. Gazetenin sayfalarını çevirdi. Bir haberi öne çıkaracak şekilde gazeteyi katladı Basil'e uzattı. Basil haberi yüksek sesle okudu.

"Y fabrikasında direniş başladı." Basil utancından ne yapacağını şaşırıldı.

"Yoldaşlar, sizdeki eksiklik gazetemizi ihmal etmek gibi masum bir eksiklik değil. Sizdeki eksikliğin adı, mücadelenin öznesi olma misyonundan uzaklaşmak.

Ya da hiç sahip olmamak. Hanginize sorarsam, gazetenin kolektif örgütleyici olduğunu söylersiniz. İyi de sizin sadece şimdi anlattıklarınızda bile gazetemizi özne olarak görmemek var. Yalnız gazetemizi değil, beraberinde kendimizi gerçek özne olarak görmemek var. Belki gizli özne. Dil bilgisinde gizli öznenin bir yeri var, ama mücadelede nesne olmak anlamına geliyor." Cemil bunları öfkeyle söylemişti. Doğru şeyleri yanlış bir ses tonuyla söylediğini fark edip sesini "düzelterek" konuşmaya devam etti.

"Gazetemizi mücadelemizin öznesi haline getirmeliyiz. Bizim hedefimiz B şehrinde sesimizi duyurmakla darlaşmamalı. Hedefimiz devrim yapmak. Devrim yapma misyonuyla davrandığımızda, B şehrine yine bildiri dağıttık, ama bu kazanımı daha çok işçiye ulaştırmaya, duyurmaya çalışmalıydık. Bunun aracı da gazetemiz. Öte yandan Basil yoldaş Y fabrikasındaki direniş gazetemizde çıkmıyorsa, burada eleştirilecek tek başına gazetede çalışan yoldaşlar değil, biz, hepimiz olurduk. Gazetede çalışan

yoldaşlar eleştiri mızrağının sivri ucuyla eleştirilse bile, bu onları yargılamak için değil, bizi geliştirmek için yapılmalı. Geçmişe birilerini yargılayan hakim gibi değil, geçmişteki eksiklerimizi gidermek için bakmalıyız. Basil yoldaş böyle baktarsak Y fabrikasındaki direniş neden yayınlamadınız diye sormaz, bu direnişi yayınlalım diye yoldaşları uyarırdın. Ki yayınlanmış. Ama toplam olarak eksiklerimiz de oluyor. Hem de fazlasıyla. Bunlar toplam olarak, devrimin öznesi olma misyonundaki eksikliğimiz oluyor. Örneğin X fabrikasındaki direnişin kazanımla bittiğini gazetemizde duyurmamak öncelikle sizin, ama asıl olarak partimizin bir eksikliği oluyor. Her yoldaş eksiklerimize böyle bakmalı. Eksikliğimizi giderme yolunu bulmalıyız."

Cemil daha da konuşacaktı ama yoldaşları kıpkırmızı olmuştu. Yemek yemeyi bahane edip, konuşmasını bitirdi.

Toplantı bittiğinde yoldaşlar veda ederken birbirlerine sabahkinden çok daha sıkı sarılıp ayrıldılar.

H. ORTAĞCI

*"İyi ki silahlanmışız acılara karşı
Türküsüz çıkmamışız yollara
Ekmekten ve gömlekten önce*

Aşk

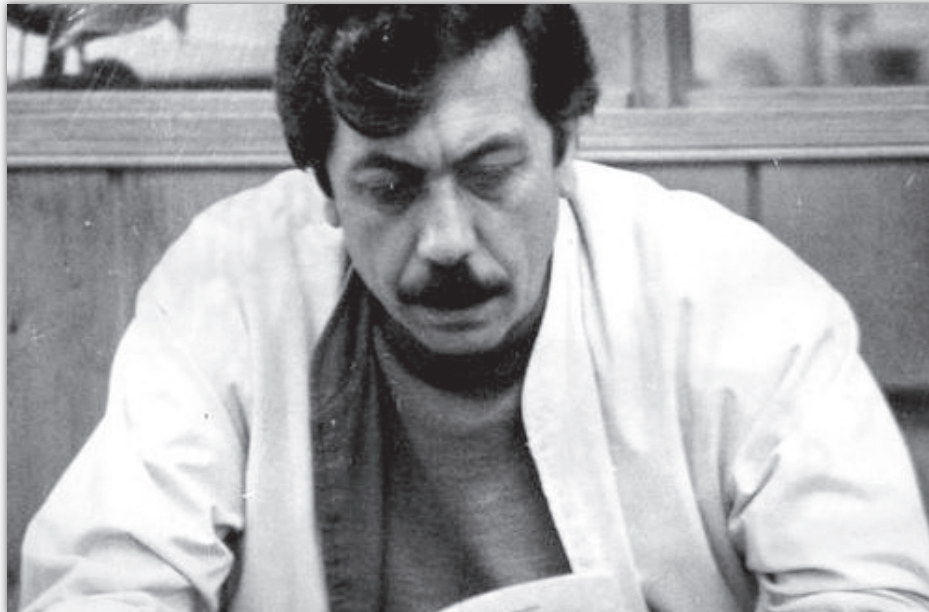
*Ve sevinç doldurmuşuz koynumuzu
İyi ki koparmamışız çiçekleri
Sevgiyi öfkesiz takmışız yakamıza"*

24 Temmuz 2002'de 49 yaşındayken akciğer kanseri nedeniyle aramızdan ayrıldı Adnan Yücel. Eserleriyle ölümsüzler kervanına katıldı. 15 sene de geçse aradan hâlâ şiirleri dilden dile dolaşiyor. Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek mücadeleye devam edenlerin ağızlarında türkü türkü söylenmeye devam ediyor.

1953 Elazığ Karakoçan doğumlu, bir işçi ailesi içinde dünyaya gözlerini açan Adnan Yücel'in çocukluğu yoksulluklar içinde geçmiştir. İlk ve ortaöğrenimini burada tamamladıktan sonra yükseköğrenimini yapmak için memleketinden ayrılan Yücel Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü ile Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümü'nü bitirdi. Bir süre çeşitli ortaöğrenim kurumlarında öğretmenlik yaptıktan sonra 1987 yılından yaşamını yitirene kadar Çukurova Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak çalıştı.

İlk şiir kitabı olan "Kavgalara Söylenen Sevda" kitabında kendisi de dahil olmak üzere milyonlarca yoksul çocu-

Bitmedi daha sürüyor o kavga!

ğun yaşadığı acıları dile getirdi. On yanında büyürse insan/ Alınterini yerse damla damla/ Ve on beşinde/ Çekerse elli beş yaşın çilesini/ Böyle olur işte/ İsyen bıçağı yapar/ Saplar kahpeliklere sesini. Şiirleriyle bir yandan milyonlarca işçi ve emekçinin acılarını anlatırken bir yandan da bu acılar karşısında direniş ve mücadele diyenlerin sesi oldu. Dünyanın neresinde olursa olsun direnen-

lerin türküsünü yazdı. Prometheus'tan Spartaküs'e, Bruno'dan Che Guevara'ya, Kawa'dan bizlere dek uzanan bir köprü oldu. Zulme karşı direnenlerin kardeşlik köprüsüydü bu ve en güçlü bağ idi direnenleri birbirine bağlayan.

*"Ey her şey bitti diyenler
Korkunun sofrasında yılğnlık yiyenler.*

Ne kırlarda direnen çiçekler

*Ne kentlerde devleşen öfkeler
Henüz elveda demediler."*

1970'lerde yükselen devrimci hareketlilik karşısında bir dalgakıran işlevi gören ve zulmün bu topraklarda doruk noktasına ulaştığı 1980 darbesinin ardından dahi şiirleriyle umut oldu bizlere. Yılğnlığın, ihanetin, karamsarlığın kol gezdiği her şeye saldırırken, direnişin ve kavganın şiirlerini yazmaya devam etti. Şiirlerinde kavga oldu sevgili, sevda oldu davaya ve devrime bağlılık. Kürt halkının kimliksizleştirilmeye, dilinin ve kültürünün yok edilmeye çalışıldığı bir dönemde bedenini Kürt halkının özgürlük mücadelesine adayan ve ölümsüzleşen Dörtler'in, Kemal'lerin destanını yazdı. Yukarıdaki dizeleriyle işkencenin, zulmün, acının insanlığın gelecek güzel günlere olan inancını ve mücadelesini engelleyemeyeceğini, er ya da geç direnenlerin kazanacağını yazdı.

Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek sürececek kavganın şairi Adnan Yücel'in anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyor, son sözü de ona bırakıyoruz:

*"Aşksız ve paramparçaydı yaşam
bir inancın yüceliğinde buldum seni
bir kavganın güzelliğinde sevdim.
bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürececek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!"*

D. YALIM

Yazaki işçisi Dilek Gültekin 3 Temmuz'dan beri "işe geri dönme", "sendikal hakların tanınması", "kadın işçilerin çalışma koşullarının düzeltilmesi" talepleriyle Gemlik Serbest Bölge önünde direnişte.

Dilek Gültekin'le dayanışmayı büyütelim!